

Koga tražite?

Razmišljanja za Došašće i Božić

Koga tražite?

Razmišljanja za Došašće i Božić

Privedile:

s. M. Kristina Adžamić
s. M. Ana Marija Kesten

Sarajevo, 2010.

Dragi Prijatelji Maloga Isusa!

Vrijeme došašća uvodi nas u pripravu za doček rođenja Božjega Sina. Vjerujem da će se svatko od nas u ovom vremenu zapitati: Kako se pripremiti za susret s Bogom, koji se utjelovio i postao Emanuel s nama Bog? Na odgovor nas mnogih utjecat će zasigurno aktualno društveno okruženje, obiteljski život, ali prije svega naše sasvim osobno raspoloženje i očekivanje. U tim raznovrsnim mogućnostima doživljaja nije uvijek lako biti odvažan, imati jasno stajalište i odgovoriti mjerom dostojnom Božjega otajstva. Odgovor kršćanina, međutim, treba biti prožet evanđeljem koje nas poziva da budemo neprestano budni, da nas Njegov dolazak ne bi zatekao nepripravne.

Božić je blagdan koji nas poziva da u svom životu napravimo iskorak za neprolazne i vječne vrjednote. Upravo je ta znakovitost događaja u Betlehemu sadržana u evanđeoskoj božićnoj poruci „I Riječ tijelom postala, i nastani se među nama“ (Iv 1,14) koja neka nam bude glavni motiv kroz sve ove svetkovinske dane.

U knjižici Koga tražite?, prvi tjedan posvećen je **Betlehemskim pastirima**. Blizinu Božje ljubavi i Njegovu snagu prvi su doživjeli i osjetili pastiri o kojima govori evanđelje (usp. Lk 2,16-21). U jednostavnosti i dobrohotnosti svoga srca pronašli su put do Boga. Njihov susret s Djetetom u jaslicama darovao im je radost i ispunio ih nutarnjom snagom.

Drugi tjedan nudi nam tekstove o **karizmi služenja djetetu Isusu**. Potrebno je da kao vjernici u svom životu stavimo naglasak na budnost i aktivno sudjelovanje u životu župne zajednice. Da bi se dogodila nutarnja probrazba, potrebno je uložiti i određene napore. Primjerice, pohađanje zornica, odricanje od određenih navezanosti, pomoć i darivanje onih najpotrebitijih. Dakako da nam sve male, sitne žrtvice što ih činimo, nisu svrha, već sredstvo koje nam pomaže na putu osobnog obraćenja. Odricanje od svake ovisnosti i pomoć bližnjima, otvaraju nam oči srca da bolje vidimo ono uzvišeno, božansko.

U trećem tjednu određeni tekstovi nam približavaju **duhovnost služenja djetetu Isusu**. Hoće li vrijeme pripreve za Spasiteljev rođendan biti tek vrijeme žurbe, kupnje i svega što se svodi na vanjsku pripremu, ovisi o nama samima. Istina je da se žurba ne može izbjeći, ali nam ne smije biti na prvomu mjestu. Prvenstveno nam valja posvjestiti vječnu

istinu: Ako želimo doživjeti stvarnost susreta s Novorođenim Spasiteljem, potrebno je zaustaviti se i posebice poraditi na vlastitom obraćenju i pomirenju s bližnjima.

Četvrti tjedan pokazuje nam put do jaslca, u kojima ćemo **pronaći Mariju, Josipa i Novorođenče**. Svaki vjernik nosi duboku čežnju u srcu, da u vremenu došašća doživi ljepotu vezanu za doček Isusova dolaska. Pritom je prevažno zapitati se: ŠTO ja čekam? KOGA tražim? Na putu smo traženja Boga. Došašće je prikladno vrijeme u kojemu se istinski možemo pripremiti za susret s Novorođenim, s bližnjima i sa samima sobom. Stoga, brate i sestro, svaka izvanjska forma glede traženja Boga korisna je samo ako pomaže tvojoj nutarnjoj promjeni da postaneš bolji/a. Ako Ga želiš pronaći, odbaci svaku površnost života i uprisutnjuj u svojoj sredini sve što je lijepo, plemenito i Bogu milo. To je uvjet za izgradnju boljega i ljepšega svijeta.

Ova je 2010. godina za sestre Služavke Maloga Isusa usmjerena na zahvalnost za dar Družbe kroz njezin 120-godišnji hod. I dok Bogu zahvaljujemo za sve dobro i lijepo što je učinio po svakoj članici Družbe, zahvalnost uputimo i za slugu Božjeg Josipa Stadlera, utemeljitelja Družbe sestara Služavki Maloga Isusa, koji ni danas ne prestaje biti uzorom i izvorom nadahnuća za svako karizmatičko djelo u Družbi.

Dragi prijatelji, želim da u svoju svagdašnjicu i u obiteljski život poneseš trajne i nepolazne vrjednote koje vam daruje Božić. Isus, koji je rođen u Betlehemu, želi vam biti bliz i podariti vam nadu i utjehu u vašim životnim poteškoćama.

S. M. Marina Piljić
Sestra M. Marina Piljić
provincijalna glavarica

U Sarajevu, na spomendan sv. Katarine,
25. studenoga 2010. godine

I. BETLEHEMSKI PASTIR

Nedjelja, 28. studenoga 2010.

PRIPRAVNI BUDITE!

(Mt 24,37-44)

Došašće je vrijeme hoda u susret Gospodinu. Svako vrijeme našega života je došašće; ono je naš hod u susret Gospodinu. Isus se utjelovio, postao jednim od nas da bi nam postao bliz. Sada je vrijeme došašća, vrijeme našega približavanja Gospodinu. Svaki događaj, svako zbivanje je prilika približiti se Gospodinu koji nam je istinski bliz. Poziv Evanđelja je poziv, priprava za susret. Budimo pripravi. Kako pripremiti svoje srce da bude tako spremno udomiti Gospodina?

Sluga Božji Stadler je ostavio primjer kako se služi Gospodinu. U prvom redu upoznati Ga i zavoljeti Ga. Za ono što se zavoli, za tim se čezne, i nije teško pripremiti srce i biti pripravan za susret i udomiti Gospodina da se Božić dogodi u nama. Taj govor ljubavi prema Isusu sluga Božji J. Stadler nam je ostavio primjer kako ostvarivati: služeći malenome Isusu u potrebnima. To je posebno ostavio kao bogatu baštinu poslanja sestrama Služavkama Maloga Isusa, jer je to ne samo njihovo ime nego i sadržaj njihova poslanja. Htijući na tom putu imati što više oduševljenih u traženju, služenju i ljubavi prema malenome Isusu u bratu čovjeku, pokreću Prijatelje Maloga Isusa. Samo oduševljeni za Njega mogu oduševljavati za Isusa. Taj govor ljubavi svi jezici i svi narodi prepoznaju, a pogotovo svaki čovjek. Govor o Isusu ne ide bez utjelovljivanja Njegove ljubavi u našu svagdašnjicu. Naše je došašće ići čovjeku, gdje ćemo zasvjedočiti utjelovljenoga Malenoga Isusa, očitovanu ljubav Božju.

Današnji čovjek ima svega, premda toliko kuka, i toliko o krizi govori, a u biti je najveća kriza u srcu, gdje nema ljubavi, gdje nema smisla za život. Potrebno je tu očitovanu, utjelovljenu i rođenu Božju ljubav u malenome Isusu upoznati, prihvatiti i vrjednovati kao najveće blago. On se svakom čovjeku nudi, ali propuštene milosti i prilike ostavljaju čovjeka praznim i tjeskobnim.

Biti pripravi, otvoriti srce za ponuđenu milost, te sebe naći i u sebi doživjeti Božju prisutnost, kako bismo mogli pripravi hoditi u susret čovjeku kojemu je potreban smisao života, otkriti veličinu i ljepotu Božje ljubavi u malenome Isusu. Svaki je onaj betlehemiški pastir koji hodi

pokloniti se Isusu, koji je prepoznao to Svjetlo Evanđelja, koji nosi svoje srce za dar. Svaki od nas može biti posrednikom otkrivanja i prepoznavanja očitovane Božje ljubavi.

To je slugu Božjega Stadlera vodilo dok je ovu mjesnu Crkvu Vrhbosansku vodio, da se nakloni svakom potrebitom. Kako bi to trajno činio, potaknuo je one koje će se cijeli život predati u toj ljubavi služeći malenome Isusu u potrebnima. Sada te sestre organiziraju Prijatelje Maloga Isusa, kako bi bilo što više onih koji će pomoći današnjem čovjeku hoditi k jaslicama, živjeti svoje došašće, hod u susret Gospodinu. Tko je to blago otkrio, upoznao i zavolio, taj zna da je život vrijedan te da ima smisao da se vječno živi. Božja ljubav nije ograničena, ne može se zatvoriti u jedno srce, nego ona pokreće srca k srcima ljudi, tu gdje je Isusu najdraže boraviti.

Neka ova evanđeoska poruka koja poziva na pripravnost bude izazov za osobni radosni hod u susret Gospodinu, neka pokrene naša srca da i drugima svjedočimo utjelovljenu Božju ljubav, neka ljudi mogu čitati iz moga lica i života da kročim ukorak s Gospodinom.

Blago čovjeku koga je obasjalo Betlehemiško svjetlo, blago srcu koje izgara tim žarom, blago životu koji prenosi to Božićno svjetlo k drugim srcima te tako ovaj prolazni svijet obasjava svjetlom utjelovljenoga Sina Božjega.

*Uzoriti Vinko kardinal Puljić,
nadbiskup i metropolita vrhbosanski*

Ponedjeljak, 29. studenoga 2010.

VJERA I VELIKA DJELA

(Mt 8,5-1)

Ovo vrijeme, koje ima toliko nesavršenosti, ima i jednu vrlinu, koja u trenutcima velikih nesreća i katastrofa zablista u ovoj našoj noći. Zove se solidarnost. Kada se negdje dogodi tragedija, mnogi ljudi velikodušno otvaraju srca i darivaju potrebne. Pomoć prelazi države i kontinente. Kao da „tuđinac“ više ne postoji. Nesreće nekako zbližavaju ljude. Nije to računica o eventualnom „revanšu“, već želja da boli bude što manje.

Bol i smrt oduvijek su okupljali ljude oko bolesničkoga kreveta i mrtvačkoga odra. Srce jednog vojnika danas je bilo puno vjere, iako je u pitanju „tuđinac“. Rimski satnik moli Gospodina za slugu koji „leži kod kuće uzet, u strašnim mukama“ (Mt 8,6). Bližila mu se smrt sa svojim otvorenim žalcem. Ništa neobično, jer svaki dan umire puno ljudi. Milijarde i milijarde ih je umrlo u dugoj povijesti čovječanstva. Od svih pojava koje postaju sastavnim djelom našega iskustva, ljudi najmanje priželjkuju smrt. A ako to ipak žele, onda im je život gori od smrti. Od svih bolesti, smrt je jedina neizlječiva.

Ljudska težnja za besmrtnošću stara je koliko i čovječanstvo. Pobjedu nad smrću čovječanstvo još nije odsanjalo. I smrtnik se, evo, danas pobojavao ne svoje, već tuđe smrti, jer onaj kome se smrt približila bio mu je odan i poslušan sluga. Što učiniti, kamo poći i kome se obratiti - bila su pitanja koja su tražila najbrži odgovor. Dobar glas o Isusu stigao je i do rimskoga satnika. Samo Jedan je pobjeđivao smrt, pa će On biti kadar uhvatiti se ukoštac s bolešću koja vodi prema smrti. Satnik je tražio natprirodnu snagu, pa je zamolio Isusa „Gospodine, nisam dostojan da uniđeš pod krov moj, nego samo reci riječ i izliječen će biti sluga moj“ (Mt 8,8). Čuo je satnik da kod Isusa iz Nazareta nije ništa nemoguće, povjerovao je u to i nadao se rezultatu vjere. Bio je dovoljan samo jedan impuls Isusove božanske volje da bi povratio zdravlje satnikova sluge i nagradio satnikovu vjeru. Crkva je u svojoj liturgiji ovjekovječila satnikove riječi. To je vapaj za ozdravljenjem na duhovnom području, koje je mnogo važnije od tjelesnog ozdravljenja.

Duboko sam uvjeren da je vjera našega prvog vrhbosanskoga nadbiskupa, sluge Božjega Josipa Stadlera, bila jaka, poput vjere rimskoga satnika. Vjera je uvjet za čudo. Mi, koji baštinimo ono što je Bog - po sluzi Božjem Josipu Stadleru - činio, i te kako vidimo da je u pravu bio biskup Strossmayer kada je Stadlera nazvao čudotvorcem. To je mogao biti jer je bio čovjek žive vjere i pouzdanja u Boga.

Na poseban način smo zahvalni nadbiskupu Stadleru što je osnovao dragu redovničku zajednicu sestara Služavki Maloga Isusa. Želio je na taj način srbiti se za gladne i siromašne.

Netko je na ovaj način dao poruku bogatima:

Bio sam gladan, a ti si mi doviknuo: STANI I ČEKAJ U REDU!

Bio sam gladan, a ti si trošio novac za let na Mjesec!

Bio sam gladan, a ti si mi podrugljivo šapnuo: BOG ĆE TI POMOĆI!

Sluga Božji Josip Stadler nam je svima poticaj i ohrabrenje. Uvjereni smo da nas zagovara kod Boga.

Dragi naš nadbiskupe Josipe, moli za nas!

Živio Mali Isus! Uvijek u našim srcima!

Vlč. Jakov Kajinić

Utorak, 30. studenoga 2010.

IĆI ZA ISUSOM

(Mt 4,18-22)

Isusov poziv učenicima sigurno nije bilo prvo djelo na početku Njegova javnog nastupa u Galileji; no evanđelja govore o tom pozivu s posebnim naglaskom i vežu ga uz sam početak Isusova javnog djelovanja. Na jednostavan način prenosi nam se taj poziv: Ugleda i pozva, a oni odmah ostavljaju sve i polaze za njim. Ovdje nam se ništa ne govori o razlozima, niti se spominju moguće poteškoće. Čini nam se da pozvani više srcem negoli umom shvaćaju tko je taj Isus koji ih poziva i što znači krenuti za Njim.

Prvi od pozvanih bio je Andrija, ribar iz Betsaide, koji je do susreta s Isusom bio učenik Ivana Krstitelja, pa kada je čuo Ivanovo svjedočanstvo o Isusu: „Evo Jaganjca Božjega“, on od tad kreće za Isusom kao prvi iz nastajuće zajednice učenika u skupini dvanaestorice. On je Isusu doveo i svoga brata Šimuna (Petra). Andrija je, prema predaji, propovijedao evanđelje u krajevima kod Crnoga mora i u Grčkoj, a mučeničku smrt na križu podnio je u Ahaji.

Andrija je prvopozvani. Kasnije će doći i drugi koje Isus poziva i šalje; nakon toga dolaze i drugi, muževi i žene, s istom željom da idu za Isusom. Ta je mala šačica ljudi bila jezgra Crkve, koja će na blagdan Pedesetnice, nakon silaska Duha Svetoga na njih, izaći iz zatvorenosti u sebe te će pobijedivši vlastiti strah, početi javno nastupati i govoriti o Bogu koji nam je poslao svoga Sina da nas otkupi i da svim ljudima, narodima i jezicima ponudi spasenje.

Kad poziva, Bog ima vlastiti pristup svakom pojedincu, jer kod Njega nema kopija. Svaki je čovjek originalno djelo Boga stvoritelja, stoga je i svaki poziv upućen pojedincu originalan i neposredan. Tako je i poziv sluge Božjega Josipa Stadlera dozrijevaio i sazrio u ustanovama u kojima je - kao siročić - našao utočište i u kojima se školovao. U tom pozivu nema nikakvoga lomljenja, pitanja, borbe ili opiranja. Stoga s vlastitim uzrastom raste i sazrijeva i klica koju je Bog usadio u „zlatnog brodskog dječaka“ da donese mnogostruk urod. Stadler će kasnije - kao svećenik i biskup - osjećati u sebi stalnu želju da bude redovnik. On o tome otvoreno govori i piše. Njegov životopisac, isusovac p. Hammerl, piše kako je Stadler

prilikom jedne zdravice koju je držao u travničkome sjemeništu okružen isusovcima i franjevcima, rekao da je u svojoj mladosti „jedanput poželio biti isusovac i jedanput franjevac, no to se nije ostvarilo.“ Ali je Božja providnost ipak tako uredila da je cijeli život radio u vinogradu Gospodnjemu s isusovcima i franjevcima. Isusovac je htio postati kao mladi svećenik 1872. godine, što se vidi iz sačuvanih pisama svojim bivšim odgojiteljima i poglavarima. U jednom pismu kaže: „Prečasni! Oprostite mi što Vam se, iako nepoznat, obraćam ovim pismom. Jedan i jedinstven Kristov Duh čini nas sve poznatima“, zato uzima slobodu i moli ga da priloženo pismo uruči isusovačkom provincijalu. Potom nastavlja: „Ima još jedan razlog da uzimam slobodu pisati Vašoj prečasnosti. Već sam, naime, poduzeo korake da me se primi u isusovačku družbu, ali preuzvišeni mi Nadbiskup ne da dopuštenje. Mogao bih, doduše, otići i protiv nadbiskupove volje, kako to upravo Vi i govorite u svojoj knjižici 'De libertate clericorum ingrediendi ordinem', ali je tu opet poteškoća što me mnogopoštovani otac Provincijal bez nadbiskupovog pristanka i dopuštenja neće primiti.“ Bio je spreman stupiti i u njemačku provinciju ako bi ga primila bez nadbiskupova dopuštenja. Pismo potpisuje s dr. Josip Stadler, candidatus S.J., no dalje od toga nije otišao. Nadbiskup Mihalović nije dopustio da tako sposoban svećenik ode iz biskupije, a „isto je tako dvojbeno“, kako piše Hammerl, „da li je Dr. Stadler uistinu imao zvanje za isusovca. U svom šaljivom tonu znao bi reći: 'Ja imam još potvrdu o primanju u isusovačku družbu. Naći ćete je poslije moje smrti i reći: O čemu smo to mi govorili? Pa on je bio doista isusovac.'“ Nije postao isusovac, a ni lazarist, o čemu je kasnije - kao nadbiskup - sanjario u želji za redovništvom da „brine za svoju vlastitu dušu“, kako navodi u pismu. Možda je to, jednostavno, bila pusta želja učenika za sjenicama na gori Tabor, koji je pred čudom Gospodinova preobraženja osjetio milinu, pa je od te želje izustio: „Učitelju, dobro nam je ovdje biti!“ On je jednostavno pozvan da bude pastir, kojemu je mnogo povjereno. To je bio Božji poziv upućen izravno njemu, a on ga je slijedio i vršio, bez obzira koliko u isto vrijeme želio biti nešto drugo ili na drugomu mjestu.

Vič. Pavo Jurišić

Srijeda, 1. prosinca 2010.

ŽAO MI JE NARODA!

(Mt 15,29-37)

Isusu je bilo najteže slamatati ljudsku sebičnost i neosjetljivost prema drugom čovjeku. I današnji svijet govori: Uzmi, gledaj sebe, jedino si ti važan..., dok Isus veli: Daj, pogledaj bolesnika i potrebnika. Jedni govore: Zgrabi! a Isus: Daruj, svoje vrijeme, imanje, sebe. Isusu grnu: hromi, kljasti, slijepi, nijemi, a On ih izliječi. To su djela radi kojih svijet slavi Boga. Isusova briga ne završava izlječenjem. On ih osposobljava da mogu nastaviti živjeti.

Nije li upravo osjetljivost za čovjeka i njegove potrebe bila ono što je nosilo slugu Božjeg Josipa Stadlera? Znao je da se u svim potrebnima koje susreće nalazi Krist. Zato je cijeli svoj život imao pred očima bolesne i potrebne.

Ljudska narav opterećena grijehom vidi samo izbliza; vjera gleda u horizontu. Čovjek uplašen za sebe, gleda samo danas, a Isus gleda i na sutra (što će jesti).

Sebičnost nas čini dalekim drugima; ona nas razdvaja. Sebičnost kopa klance među ljudima, stvara kaste i povlaštene. Sebičnost traži samo svoje i čini čovjeka suparnikom drugome čovjeku.

Darežljivost i osjećaj za drugoga čini čovjeka plemenitim, prepoznajući u svakom čovjeku brata. Tako čovjek stječe sebi braću i sestre.

Sebičnost je nezasita. Uvijek traži nove, tuđe, žrtve. U svijetu će biti pravde tek kada ljudi po Kristu prepoznaju u drugomu onoga koji treba našu pomoć, a ne suparnika. No humanizam radi humanizma je nemoguć. Ne može se voljeti čovjeka i činiti mu dobro samo zato jer je čovjek. Znao je to Isus. Zato On želi da razlog činjenja dobra bude On koji se poistovjećuje sa svima, kojima učinimo dobro. Zato je blaženije davati i činiti nego primati i oduzimati. Sve što daješ uskraćuješ sebičnosti u sebi a tebe čini sretnim. Dati, povećava ljubav i svijet pretvara u "zemaljski raj". Ako je makar jedan dan prošao a da nisi učinio nekome dobro, dan je izgubljen. Ako daješ ne očekujući da ti se vrati, dobivaš, jer siješ a ubireš radost koju samo Bog daruje. Daješ stvar, a dobivaš srce. Svaki je dar sjeme u čovjekovu srcu. Ranije ili kasnije će proklijati. Baci svoj

kruh u rijeku da bi ga nizvodno pronašao.

Došao je vrijeme prepoznavanja Isusa u čovjeku. To vrijeme je prilagodba naših očiju i srca, da u djetetu Isusu prepoznamo Emanuela. Slika maloga Isusa, koji je potreban cjelovite pomoći Marije i Josipa, postaje znakom prepoznavanja srca i uma nadbiskupa Stadlera, koji tu karizmu uvede u vremensko trajanje i služenje kroz redovnice Služavke Maloga Isusa. Nije li to življeno evanđelje koje postaje svakim danom znakom Božje prisutnosti u svijetu?

Vlč. Andrija Djaković

RAZLIKA IZMEĐU MUDROSTI I LUDOSTI

(Mt 7,21.24-27)

Kako često padamo na lijepe riječi i pobožne molitve! Ako netko moli i lijepo govori o Bogu, mislimo da je to to i da si je osigurao ulaznicu u nebo. A Isus kaže da to nije ništa ako život ne stoji iza toga, jer molitva koja ne mijenja život jeste velika iluzija i lažna sigurnost. Ona, na žalost, postaje paravanom naše samovolje i zloće. Nije dovoljno Isusa naviještati riječima. Potrebno je životom potvrditi da stojimo iza svake Njegove riječi. Ako životom niječemo što ustima ispovijedamo, sve je to farsa koja prije ili poslije nestaje.

Isus nas danas poziva da započnemo premiještati naglasak s vanjštine na nutrinu, s riječi na djela, s usta na srce. Ne želi Isus da kod Njegovih sljedbenika naglasak bude stavljen na vanjštinu, pa makar se radilo o molitvi i propovijedanju, već želi da Njegovi sljedbenici budu prepoznatljiviji po životu. Životom i držanjem treba pokazati čiji smo. I tu, na žalost, često padamo na ispitu. Dobro nam ide propovijedati o Isusu, pa i naše molitve ne zaostaju, ali što je sa životom? Što naš život govori - čiji smo? Ne bi smjelo biti rascjepa između onoga što vjerujemo i onoga što živimo, između onoga što govorimo i onoga što prakticiramo. Sve u nama treba biti jedno: kristovski misliti, kristovski govoriti, kristovski činiti! Ako tražimo uzore, zavirimo u život slugu Božjega - nadbiskupa Josipa Stadlera. Njegov je život bio utjelovljeno Evanđelje, uvijek je činio što je Gospodinu milo. Potaknuti njegovim primjerom, možemo se i mi vinuti Gospodinu čineći uvijek ono što je Njemu milo.

Danas nas Isus poučava da je razlika između mudrosti i ludosti upravo u tome čiju volju izvršavam - Božju ili svoju, te što je temelj moga života i djelovanja - stijena Božje Riječi ili pijesak moga ja. Istinska mudrost sastoji se u slušanju Božje Riječi i u izvršavanju onoga što smo upravo čuli. Onaj koji sluša Riječ Božju i prakticira je, gradi kuću na stijeni. Znamo, naime, da čvrstoća i sigurnost kuće nije u kući, već u stijeni na kojoj je sagrađena. Jedina sigurna stijena jest Isus i Njegova Riječ. Varka je graditi svoju sreću na svojoj ili tuđoj sposobnosti, položaju ili ljepoti. Garancija nije u ljepoti i veličini kuće koja simbolizira naš život, već u onome koji stanuje unutra, Krist Gospodin, i u stijeni na kojoj je zdanje sagrađeno, a to je vjernost Njegovoj Riječi.

s. M. Ljilja Marinčić

Petak, 3. prosinca 2010.

BOG I ČOVJEK SU SE RAZUMJELI

(Mt 9,27-31)

Dvojica slijepaca krenuvši za Isusom, uđu u kuću u kojoj se On nalazio i obrate mu se s molbom: "Smiluj nam se, Sine Davidov!" (Mt 9,27) Slijepi, a idu za Isusom, ne gube pravac, ulaze u kuću, stupaju pred Isusa i izgovaraju molbu, s ljubavlju i poštovanjem, odajući Isusu kraljevsku počast i vjeru. Evanđelje ne kaže odakle dolaze dvojica slijepaca, od koga su čuli o Isusu, ali nam otkriva vjeru koja ih vodi prema Isusu, koja ih potiče da krenu za Njim, da mu se obrate riječima molbe i dobiju željeno ozdravljenje. Rječnikom Svetoga pisma rekla bih: „Oni dolaze iz nevolje velike.“

Što su dvojica slijepaca vjerovala o Isusu? Odgovor pokušavam iščitati iz riječi kojima se obraćaju Isusu: "Smiluj nam se, Sine Davidov!" (Mt 9,27) Te mi riječi otkrivaju da Isus njima nije nepoznat. Oni znaju tko je Isus, znaju za njegovo podrijetlo, kraljevsku i božansku moć koja je po prorocima obećana Davidovu potomku, obećanom Mesiji.

Isusove božanske riječi: „Neka Vam bude po vašoj vjeri.“ (Mt 9,29) pokazuju božansku stvarateljsku moć, koja sve stvara, svime upravlja i koja surađuje s čovjekom po snazi vjere i ljubavi.

Kako lijepe i radosne riječi dolaze do dvojice slijepaca: „Neka Vam bude ...“ i svjetlo postaje dostupno očima njihovim. Svjetlo života koje prosvjetljuje svakog čovjeka, ogrijalo je njihov duh, a zatim nježnim dodiranjem ruku skinulo tamu opnu razdvojnici između Boga i ljudi. Sve je u jednom trenu postalo skladno, funkcionalno i jasno. Bog i čovjek su se razumjeli.

Krasno je da su dva slijepca progledala, da su ugledala „mlado sunce s visine, koje pohodi ovaj svijet“, a što je s mojim, tvojim ... pogledom? Obasjava li ga „mlado sunce s visine“ (usp. Lk 1,78) i nježnim zrakama dodiruje, te razgони tamu grijeha i zabluda? Ima li snagu koja će vjerom i ljubavlju privući božanske zrake svjetla i života u radosti i zajedništvu s Bogom i ljudima?

Kod dvojice slijepaca uočavamo da je vjera duhovna snaga koja vodi, prosvjetljuje, nadahnjuje, liječi, izgrađuje, daje prostor Bogu da djeluje. Sluga Božji Josip Stadler kaže: „Naša vjera jest dragocjeno blago

milosti Božjih, jer ona kako nas usrećuje u životu, tako nas tješi i u času smrti; čini nas blaženima na zemlji i u vječnosti.“

Što poželjeti sebi i drugima za Božić? Snagu vjere koja je dragocjeno blago koje ne možemo kupiti, niti dobiti u daru ispod božićne jelke, nego u susretu s Bogom koji je ljubav i koji ne uskraćuje darova svojoj ljubljenoj djeci. Jer, beskrajno ljubeći čovjeka, odlučio je sići s nebesa da bude najdragocjeniji dar u životu svakog od njih. Odlučio je biti svjetlo u tami života, snaga u slabosti, radost u žalosti, zdravlje u bolesti, ... Sam Bog je došao preuzeti život nejaka čovjeka.

Gdje je došao i kako ga naći? Nebeski Otac će nam u tome pomoći, kao što je pomogao i pastirima dok su čuvali stada i mnogim drugim ljudima koje je doveo do svetosti - blaženog uživanja u zajedništvu s Njim. Neka i nas ovog Božića dovede do uživanja zajedništva s Djetetom Isusom, Marijom i Josipom.

s. M. Kristina Adžamić

Subota, 4. prosinca 2010.

NOSE NADU I POTIČU ČEŽNJU ZA GOSPODINOVIM DOLASKOM

(Mt 9,35-38; 10,1.6-8)

Često mi se učini kao da neke prizore, koje donose evanđelja, gledamo na pozornici suvremenoga svijeta. Kao da su živo nazočni u našem vremenu. Tako i ovaj koji opisuje Matejevo izvješće. Susrećemo se svakodnevno na ulicama naših gradova i sela s mnogim izmučenim i shrvanim ljudima, koji traže brižnu osobu da ih – poput pravoga pastira – štiti, tješi, usmjerava i krijepi. Mnogi čeznu za novim svijetom i odnosima u njemu, te uzdišu u različitim teškoćama. Iščekivani Mesija – Krist, koji je više puta na drugim biblijskim mjestima najavljen i opisan kao dobar pastir u istinskom smislu, ispunjenje je nadanja ljudi i svijeta. On je do danas jedini pravi Spasitelj čovječanstva. Stoga svi, opterećeni bremenima života, u Njemu mogu susresti priželjkivanoga pastira. Tà, svakome od nas je dragocjeno utočište koje u njemu svakodnevno nalazimo!

Isus se takvim pastirom pokazuje u svom javnom djelovanju, želeći svoju važnu ulogu i misiju – u istom Duhu – nastaviti po novim radnicima u svojoj žetvi, potrebnima njegovu stadu. Tako i ovom na našim prostorima. Potrebni su pastiri po Njegovu Srcu, koji „dišu“ Njegovim Duhom i revnuju oko spasenja ljudi Njegovom ljubavlju. Gospodin je nastojao da apostoli budu takvi pastiri. Prema Njegovu napatku, dvostruka je njihova zadaća. Pozvani su naviještati poruku o blizini Kraljevstva, te istodobno ublažavati ljudsku bijedu. Činit će to propovijedanjem i mnogim djelima, u Njegovo ime i Njegovom snagom. Takva će nastojanja na zemlji trajno biti potrebna ljudima, te svjedočiti o Kraljevstvu za čije smo puno ostvarenje također pozvani moliti. Takvi radnici-apostoli su pravi blagovjesnici, koji nose nadu i potiču u svijetu čežnju za Gospodinovim dolaskom, kojemu smo i ovim došašćem usmjereni.

U sluzi Božjemu Josipu Stadleru gledamo nadasve vrijednoga radnika Gospodnje žetve, pastira Njegova stada, koji je ozbiljno shvatio i provodio Isusov nalog. Trud oko naviještanja Kraljevstva i ublažavanja ljudskih nevolja bio mu je nadasve na srcu. Štoviše, na takvu revnost je

poticao sve „uposlene“ na njivi Gospodnjoj, te se s Božjim narodom molio i zalagao da ne ponestane blagovjesnika, radnika, služitelja. Tà, znao je dobro: Gospodin to želi i on ih treba za nova vremena i nova područja rada, kako bi se širilo Njegovo kraljevstvo.

Dok danas zahvaljujemo Gospodinu za brojne znane, a još više neznanе, radnike na njivi Gospodnjoj, molimo usrdno Gospodara žetve – zajedno sa slugom Božjim Josipom – za nove radnike u Crkvi i svijetu - predane, revne, nesebične. Onakve kakve Gospodin želi i treba; kakve Njegovo stado potrebuje!

Vlč. Ivan Lenić

II. KARIZMA SLUŽENJA DJETETU ISUSU

Nedjelja, 5. prosinca 2010.

DOMAĆIN NAŠEGA BOŽIĆNOGA SLAVLJA

(Mt 3,1-12)

Prorok iz današnjega evanđelja, Ivan Krstitelj, poziva nas na obraćenje jer je blizu Kraljevstvo Nebesko. Blizu je špilja koju će pronaći Marija i Josip. Blizu su jaslice gdje će položiti dijete Isusa – to Kraljevstvo Nebesko.

On danas i nas poziva da se pripravimo za dolazak Kralja neba i zemlje. Bez moje i tvoje pripreme On ne će doći k nama, ne će pronaći put do naše špilje, naših jaslica, naše obitelji, naše župe, naše domovine...

Možda bi nam se moglo dogoditi da i mi - poput betlehemaca - kažemo: moj dom nije spreman, on je pretijesan za moju obitelj, djecu, nemam mjesta za primiti maloga gosta Neba.

O, kako bi bio tužan naš Božić kad On, gost Neba, koji prvi put dolazi da nas posjeti, ne bi našao male jaslice, kolijevku za svoj ležaj, ako ne uvijek, onda barem za vrijeme našega božićnog slavlja. Zato pripravimo put...

O, kako bi bio tužan naš Božić kad nam On, mali Isus ne bi svratio i ne bi bio domaćinom našega božićnoga slavlja! Zato pripravimo put...

O, kako bi bio tužan naš Božić kada i mi sestre - Služavke Maloga Isusa - ne bi priredile štalicu svoga srca malenome Isusu, kako je to činio sam naš utemeljitelj - sluga Božji Josip Stadler. Zato pripravimo put...

O, kako bi bio tužan naš Božić kada bi Prijatelji Maloga Isusa zaboravili da u svome služenju potrebnima nose betlehemske svjetlo te tako mnogima osvjetljavaju put do betlehemske jaslje! Zato pripravimo put...

Možda se pitamo, što bismo trebali činiti da si pripravimo put?

I mi, poput vrtlara koji čisti i sječe suhe i neplodne grane, suho i neplodno stablo, očistimo svoju dušu, svoje srce od svih grijeha. Obratimo se i tako pripravimo put, jer se približilo Kraljevstvo Nebesko.

Izađimo iz sebe, iz naših zamršenih i slijepih ulica, jer On može ući i nastaniti se samo kod onih koji mu otvore vrata svoga srca. Ovo je poziv upućen danas meni i tebi, sestro, i brate. Zato pripravimo mu put...

Podimo mu u susret...

s. Ana Marija Kesten

Ponedjeljak, 6. prosinca 2010.

DOVEDI IH K ISUSU

(Lk 5,17-26)

Čitajući biblijski tekst o uzetome čovjeku i njegovoj sreći, nameću mi se pitanja: Tko je uzeti čovjek? U čemu je čovjekova sreća? Današnje evanđelje je poziv da pronađem odgovor na ova dva pitanja i odgovorim pozivu na evanđeosko služenje malenima i bolesnima.

Razmišljajući, vođena Duhom Svetim, dolazim do odgovora: čovjekova sreća je u radosnom vršenju Božje volje. Volja Božja je uvijek naše dobro i sreća. Primjer uzetog čovjeka nam pokazuje: Bog želi naše duhovno i tjelesno zdravlje, čuva naše dostojanstvo u društvu i želi našu sreću. Isus želi i hoće svakoga od nas izliječiti od vlastite uzetosti, dakako ako je to i naša želja. Koja je moja uzetost? Neka nam ovo pitanje, proizašlo iz evanđeoskoga teksta, bude poticaj za susret s Isusom, s Njegovom Riječju koja liječi i usrećuje, neka nam donese mir, sreću i zadovoljstvo u otkrivanju volje Božje za vlastiti život.

Dragi brate, sestro, Prijatelju Malog Isusa, sve nas Isus današnjim riječima evanđelja poučava evanđeoskom služenju bolesnima, poput četvorice ljudi iz evanđelja koji su tražili način da bolesnoga stave pred Isusa. Primjere imamo među mnogim svecima i blaženicima. Nama blizak lik u stavljanju bolesnika pred lice Božje je sluga Božji Josip Stadler. Sam ih je u molitvi stavljao pred lice Božje, a svojim djelima im pružao potrebnu pomoć. Nadahnut otajstvom Isusova djetinjstva, on je govorio da u svima njima samo dijete Isus plače i traži pomoć.

Sluga Božji Stadler riječ Božju pretočio je u djelo. Bio je prožet velikom vjerom, ljubavlju i Božjim milosrđem. Stoga i reče : „Ljubav je samo Nebo, jer kad nju imamo, onda cijelo Presveto Trojstvo silazi u srce naše“. Iz karizme ljubavi prema djetetu Isusu koje plače i pati u svakom malenome, nemoćnome, bolesnome, rodila se Družba i karizma sestara Služavki Maloga Isusa koje se posvetiše brizi za bolesne, napuštene i siromašne. One ih molitvom i djelima milosrđa donose pred lice Božje i služe im kao samome malom Isusu.

Poziv današnjeg evanđelja na služenje bolesnima sažela bih u pitanje: “Gdje ti je bolesni brat, sestra, prijatelj, bližnji...?” Pozvan si Isusu dovesti bolesnoga, uzetoga brata, sestru, prijatelja, susjeda... Kad vidiš

nemoć brata, sestre..., ne okreći glavu, ne prolazi kao da ništa nisi vidio..., nego ih dovedi k Isusu, stavi ih pred njegovo lice.

Brate, sestro, Prijatelju Malog Isusa, u ovom vremenu priprave za Božić želim da te zahvati i prožme riječ Božja; da te život i djela sluge Božjega Stadlera potaknu na zauzetiju ljubav i brigu za malene i bolesne; da te duh malenosti i karizma služenja malenima i nemoćnima prožme i dovede do susreta s Malim Isusom koji u malenima i bolesnima podnosi njihovu patnju. Svi zajedno slijedimo Isusov put ljubavi i služenja, pripremimo mu radosni dolazak u svome srcu.

s. M. Marinela Zeko

Utorak, 7. prosinca 2010.

SVJEDOČIMO RADOST I LJUBAV (Mt 18,12-14)

Čitav život Kristov bio nam je svjedočanstvo najdublje, najžarče i najnesebičnije nježne ljubavi. Dosta je pomisliti na jaslice, na križ, na Euharistiju, dokaze neizmjerne ljubavi Očeve prema nama.

Isus nam u samo par kratkih redaka današnjeg evanđelja dokazuje da Otac ljubi sve ljude, da nikoga ne isključuje. Kao Dobri pastir, Bog, traži one koji su zalutali i raduje im se našavši ih. Glavna istina koju je Isus želio navijestiti ljudima, upravo je ono što nama ljudima najviše treba, a to je činjenica i svijest da nas Bog voli.

Prvi koji je tražio izgubljene bio je sam Isus, zatim njegovi učenici, toliki sveci i naš Utemeljitelj, sl. B. Josip Stadler koji nam i danas govori: „Dužni smo se ljubiti među sobom, jer smo dužni ljubiti istoga Boga, koji nam je svima Otac.“ Upravo u ovom duhu ljubavi mi sestre Služavke Maloga Isusa i Prijatelji Maloga Isusa želimo ići u susret Isusovoj najmanjoj braći i sestrama i pokazati im riječima i djelima da su ljubljeni i dragocjeni u očima Gospodnjim.

Današnji čovjek je žedan i gladan ljubavi, istinskog prijateljstva i razumijevanja. Pođimo u susret Bogu i čovjeku, jer su toliki osamljeni starci i starice, toliki mladi bez životnoga smisla i tolike obitelji potrebni naše vjere i ljubavi, nade i radosti, Božje i ljudske blizine.

Isus je izabrao apostole najprije da budu s Njim, da Ga slušaju, da gledaju što čini, a onda ih je slao da naviještaju Radosnu vijest, rekavši im: „Idite k izgubljenim ovcima doma Izraelova! Na svom putu navješćujte: Blizu je kraljevstvo nebesko! Liječite bolesne, čistite gubavce, izgonite zle duhove! Badava ste primili, badava i dajte!“ (Mt 10,5-8).

I nas danas šalje da naviještamo Radosnu vijest najprije najbližima, s kojima živimo i radimo. Stoga, svjedočimo Božju radost i ljubav svojim životom i ne bojmo se ići u susret onima koji su izgubili vezu s Ocem nebeskim kako bi se i ovoga Božića Isus rodio i živio u srcima našim!

s. M. Marina Perić

Srijeda, 8. prosinca 2010.

DJECA MAJKE MARIJE

(Lk 1, 26-38)

U gradiću Nazaretu, Bog je izabrao bračni par Joakima i Anu koji će začeti i roditi bezgrešnu Mariju, buduću majku Sina Božjega. Marija je jedino dijete začeto bez istočnoga grijeha, osim samoga Spasitelja, Gospodina Isusa Krista. Sluga Božji Josip Stadler u korizmenoj poslanici vrhbosanskom puku 1904. godine piše: „Budući da Blažena Djevica Marija potječe od Adama, morao bi i na nju prijeći istočni grijeh, ali nebeski Otac, da svom Sinu priredi dostojan stan, sačuva ju od istočnog grijeha ...“ Sačuva je izvornoj milosti posvećujućoj koju nama oduzima istočni grijeh, a vraća nam milost sakramenta krštenja.

Kad anđeo Gabrijel dolazi Mariji s pozdravom: „Zdravo, milosti puna!“ (Lk 1, 28), iznosi puninu istine o Njoj – bezgrješnoj djevici - koja je izabrana i pripravljena za majku Sina Božjega. Marija, ponizna službenica Gospodnja, čini ono što je činila od rođenja, izgovora riječi: „Neka mi bude po tvojoj riječi!“ (Lk 1, 38) i ulazi u tajnu Božjeg utjelovljenja. Sluga Božji J. Stadler o Njoj kaže: „... prvi najkrasniji cvijetak otajstva utjelovljenja Sina Božjega upravo bezgrješno začćeće Bl. Dj. Marije.“ Svojim „Da“ Bogu Marija je postala najvažnija, najznačajnija, najmoćnija, najutjecajnija žena u povijesti čovječanstva. Okrenula je negativni tijek ljudske povijesti i sudbinu Evina potomstva u pozitivnome smjeru. Njezina slava ne prestaje ni danas nakon više od dvije tisuće godina. Slavimo je kao čudesnu, čudotvornu, milosrdnu Majku, kao posrednicu, zaštitnicu, zagovornicu... Sve najljepše o njoj izgovaramo u litanijama, pjesmama, molitvama, hodočašćima, slavljima ... posvećenima Njoj.

U vremenu došašća Crkva nam pred oči stavlja Mariju bez grijeha začetu i poziva nas da u Njoj pronađemo bezgrješnu majku, ispunjenu milostima raja i ljubavlju nebeskoga Oca. Jer Marija je majka o kojoj maštamo, kakvu želimo, trebamo, Ona nam pruža majčinsko krilo i daruje Emanuela.

Kao pravi sin nebeske majke Marije, sluga Božji Josip Stadler nas potiče: „Ne stidimo se biti djeca majke Marije, kao što se ona ne stidi biti naša majka; a pokazat ćemo, da je se ne stidimo, ako idemo njezinim tragom te ju nasljedujemo u njezinom životu i njezinim krepostima.“

Za slugu Božjega J. Stadlera, Marijina sina, kažemo da je po majci Mariji Balošić ušao u ljudsku povijest 1843. godine u Slav. Brodu, a po nebeskoj majci Mariji u nebeske dvore Božjega Kraljevstva. Bio je dijete dviju majki pod imenom Marija. I jedna i druga pratile su ga i vodile nježnom ljubavlju od začeca do vječnosti.

Nebeska bezgrješna majka, koju je nazivao Imakulatom, 8. prosinca 1918. godine uvela ga je u život neba - izgubljenoga raja i ostvarila njegove riječi: „Po Mariji k Isusu.“

Neka nam ove misli budu poticajem da u vremenu došašća u Mariji pronađemo majku koja će nas dovesti do jaslica, do svoga novorođenoga Sina. Molitva i razna djela milosrđa, duhovna i tjelesna, neka budu dar koji ćemo ponijeti u susret novorođenome Kralju, te nam na Božić srce od radosti „zaigra“ kličući sa Šimunom: „Tà vidješe oči moje spasenje tvoje.“ (Lk 2,30).

s. M. Kristina Adžamić

Četvrtak, 9. prosinca 2010.

VELIKANI SU PONIZNI

(Mt 11,11-15)

Ivan Krstitelj je neobičan svetac, rekli bismo, čudna djelovanja. Čudom je došao na svijet od već ostarjelih roditelja, čudan je bio cijeloga svoga života. Živio je u pustinji u samoći. Odjeća gruba od devine dlake, oštar glas, hranio se skakavcima. Nikome se nije klanjao, ni za kim trčao. Imao je svoje ja. Znao je svoju zadaću i provodio ju je dosljedno. Ali je ipak privlačio ljude. Nitko mu se nije mogao oduprijeti. Zašto? Zato jer je govorio Božje riječi po Božjem zakonu, bez uljepšavanja i razvodnjavanja, izravno svakomu što je trebalo. Ivan je bio neustrašiv. Kralju Herodu Antipi u lice je rekao: „Nije ti dopušteno uzeti ženu brata svoga!“ (Mk 6, 18). Znao je on ako se suprotstavi kralju i kraljici da će ga to koštati glave. Ali, on je došao posvjedočiti za istinu, makar ga stajala i vlastita života. Imamo li mi Ivanove vjernosti i neustrašivosti? Usudimo li se biti zahtjevni prema sebi i prema drugima na Božjemu putu. Stavljamo li sebe na prvo mjesto? Ivan otvoreno kaže, nisam ja najvažniji: „Nakon mene dolazi jači od mene. Ja nisam dostojan odriješiti mu remenje na obući“ (Mk 1,7b). On treba da raste, a ja da se umanjujem“ (Lv 3,30). Zato je Ivan dobio najveću pohvalu od Isusa koju je itko ikada dobio na Zemlji: „Zaista, kažem vam, između rođenih od žene ne usta veći od Ivana Krstitelja“ (Mt 11,11). Velikani su ponizni. Ivan je čovjek koji je shvatio svoju zadaću, koji ju je želio vjerno ispuniti, za koga postoji samo Bog i Božja volja; sve drugo ga manje zanimalo. Sebe je ponizio da Isusa uzvisi. O Njemu je govorio i za Njega svojim životom posvjedočio. Kao Marija: „Neka mi bude po riječi tvojoj“. Ostavši Djevica, postala je majka. Poniznost je činiti volju drugoga. Ivan Krstitelj je ostvario sebe jer je u poniznosti činio volju Očevu da bude preteča sina Njegova Isusa Krista. Sebe je stavio u drugi plan. Svoju svetost je ostvario izvršivši volju Očevu prema Bogu i ljudima.

A kakvi smo mi pred Bogom i bližnjima? Je li naša veličina u onome što imamo i čime se razmećemo, ili smo veliki po onome što jesmo u biti? Nekad bismo htjeli biti veći nego jesmo, biti iznad drugih, nad drugima, htjeti gospodariti, a pogrešno je to stajalište koje valja ispravljati. Zato Ivan svima nama poručuje i svakomu od nas dovikuje:

Samo je jedan Gospodin, Bog kome se trebamo klanjati i služiti! Njemu moramo pripremiti put, i to put dostojan obraćenja. Obratite se! To je poziv koji u vrijeme došašća trajno odjekuje u našim liturgijskim slavljinama i koji nas pripravlja za rođendan našega Spasitelja Isusa Krista.

Imaj srce, brate i sestro, za drugoga, pa će ga i Bog imati za tebe! „Bog će nam milostivo otvoriti svoje prebogato srce ako pritečemo u pomoć svojemu bratu u potrebi“, kako što kaže sluga Božji Josip Stadler.

s. M. Ružica Ivić

Petak, 10. prosinca 2010.

KAD SRCE BUDE TAKNUTO ZRAKAMA BOŽANSKE LJUBAVI

(Mt 11,16-19)

Dobro se uvijek prepoznaje samo u svojim djelima. Plod dobra je samo DOBRO, no, MUDROST je prepoznati dobro. Kad srce prepozna dobro, onda je više nego lako činiti dobro i provesti u djelo uvjerenje koje je srce osjetilo i doživjelo. Bog je sama i neizmjerana LJUBAV. Kad srce čovječje jednom bude taknuto zrakom te božanske ljubavi, čisti i mijenja se te čezne i želi činiti dobro, jer to je ono što je Isus, kojega slijedimo, činio. Tad kad se srce ispuni Božjom ljubavlju i čežnjom činiti dobro, prestaje razmišljati kako će ga drugi prosuđivati. Postaje mu bitno samo kako izgleda u Božjim očima i je li dovoljno učinio na slavu Božju. Očit primjer tog uvjerenja je i predivna izreka našega blagopokojnoga oca Utemeljitelja, sluge Božjega dr. Josipa Stadlera:

„Imaj prema Bogu srce djetinje,
prema bližnjem srce materinje,
prema sebi srce sudačko.“

Tu je misao svojim životom ne samo potvrdio nego i živio. Dopustimo si da po njegovu primjeru budemo poput djece pred Bogom, a to će nas ispuniti ljubavlju da prema bližnjima budemo poput majki koje ljube usprkos svemu. Samim tim što smo bliži Bogu, to ćemo biti svjesniji sebe te ćemo moći imati ispravno stajalište kako prema drugima tako i prema samima sebi. Neka i nama u životu uvijek budu primjerom Isusova djela te životi velikana, kao što je bio naš blagopokojni otac Utemeljitelj, sluga Božji dr. Josip Stadler koji je cijelim svojim životom činio dobro služeći Crkvi, narodu, a ponajprije samome Bogu.

s. M. Suzana Malešić

Subota, 11. prosinca 2010.

MOLITVA I ZAHVALNOST

(Lk 17,11-19)

U vremenu adventa u kojem bismo mi SMI i PMI trebali malo više vremena provesti u molitvi iščekujući rođenje malenoga Isusa, možemo se zapitati: Što je to za mene molitva? Što mi ona znači? Koje mjesto zauzima u mom životu? Kako je doživljavamo? Kakvi iz nje izlazimo? Je li ona tu samo onda kad nam je teško? Koju i koliku važnost dajem molitvi, napose onoj osobnoj molitvi?

Molitva je naš susret s dragim nam Isusom, naš osobni susret u kojemu mi molimo malenoga Isusa tražeći pomoć u našim svakodnevnim životima i stavljajući pred Isusa sve ono što imamo: naše poteškoće, naše planove, naše radosti, naše želje... Naš Utemeljitelj, sluga Božji Josip Stadler, bio je čovjek žarke molitve koji je sve svoje poteškoće, želje, planove, radosti, zahvalnosti temeljio duboko kroz molitvu u Bogu. Vjerovao je u neizmjernu Božju Providnost, te se neprestano zahvaljivao Bogu za sve primljene milosti i darove. Svoju zahvalnost prema Bogu očitovao je i zahvalnošću prema ljudima. On nam svjedoči što je to molitva, što je njemu značila te što bi i nama danas trebala značiti opisujući molitvu ovim riječima „U molitvi se dobiva jakost i uspjeh za našu raznovrsnu službu“. Njegove riječi o molitvi su svjedočanstvo njegova iskustva velike vjere kroz molitvu u kojoj je crpio snagu i uspjeh svojih raznovrsnih pothvata. Sve svoje pothvate sluga Božji Josip Stadler usmjeravao je na rast Kraljevstva Nebeskoga ovdje na zemlji i pomoć bratu u nevolji, siromaštvu, osamljenosti svjedočeći Božju ljubav koja dolazi svakome od nas. Da, Gospod daje ali moramo biti svjesni da naši radovi i uspjesi trebaju pridonositi rastu Kraljevstva Nebeskoga, a ne nas samih.

Čitajući evanđeoski tekst o ozdravljenju gubavaca, može nam poslužiti kao ispit savjesti da se i mi sami preispitamo, među koje se mi možemo ubrojiti: one koji su ozdravili i nezahvalno otišli dalje svojim putem, ili onog koji je ozdravio i došao se Gospodinu zahvaliti? Imamo li mi Bogu za što zahvaliti u našem životu? Pitamo se koji su to primljeni darovi. Ima ih puno. Stoga, danas izrazimo zahvalnost Bogu za: dar života-našeg postojanja, za roditelje, braću i sestre, za naše prijatelje,

rodbinu, za zdravlje, radost pa i za teškoće iz kojih smo izišli snažniji... I za još mnogo toga.

Stoga se probudimo i posvijestimo si naše poslanje i poziv ovdje na zemlji što ih trebamo obavljati svjesno ga posvećujući kroz molitvu, tražeći u njoj snagu i uspjeh onoga što radimo i gdje djelujemo. Učvrstimo naše djelovanje svakodnevnom i redovitom molitvom, a primjer nadbiskupa Stadlera neka nam bude poticajem da nikada ne posustanemo na tom putu.

s. M. Ana Uložnik

III. DUHOVNOST SLUŽENJA DJETETU ISUSU

Nedjelja, 12. prosinca 2010.

ČUTI RIJEČ I VIDJETI DJELA

(Mt 11,2-11)

Ivan je u tamnici čuo za Kristova djela, koja u njemu bude pitanje je li Isus iz Nazareta, sin rođakinje njegove majke, obećani Mesija ili drugoga treba čekati. Ivan želi nedvosmislen odgovor. Isus se ne izjašnjava izravno izjavom da je On obećani Mesija, nego kaže: Idite i recite mu što ste vidjeli i čuli: „Slijepi gledaju, hromi hodaju, gubavi se čiste, gluhi čuju, mrtvi ustaju, siromasima se propovijeda Radosna vijest ...“

Isus svjedoči o veličini Ivana Krstitelja, koga su ljudi dolazili gledati i slušati u pustinji, odajući mu pohvalu riječima „...Između rođenih od žene nije ustao veći od Ivana Krstitelja.“ (Mt 11, 11). Ivan, svjedočeći za Isusa, za Istinu daje vlastiti život.

Spoznaja Isusova božanstva dolazi od Duha. Duh Sveti daje spoznati da je Isus sin Božji, pri krštenju Ivan ima tu spoznaju i svjedočanstvo Duha Svetoga kad se otvoriše nebesa i zaori glas: „Ovo je sin moj ljubljeni. Slušajte ga.“ Spoznaja Duha koju je Ivan primio na Jordanu traži očitovanje i potvrdu u djelima. Zato Isus odgovara: „Idite i recite Ivanu što ste vidjeli i čuli.“

Sestra, služavka Maloga Isusa, snagom Duha Svetoga spoznaje Boga kroz molitvu i duhovna iskustva da bi svojim životom - po zavjetima i svjedočanstvom života i rada - svjedočila iskustvo ljubavi prema Bogu služenjem potrebitima, bolesnima, siromašnima, ostavljenima, osamljenima... Po uzoru na slugu Božjeg Josipa Stadlera, utemeljitelja Družbe služavki Maloga Isusa, otkrivaju Isusa u ljudima na rubu društva, te mu se stavljaju na službu. O tome svjedoči, osim života i djelovanja, i ime koje nose i kojim se predstavljaju u društvu - Služavke Maloga Isusa.

Osim sestara, Duh Sveti pobuđuje u srcima vjernika ljubav prema Bogu u liku čovjeka, te ih potiče na svjedočanstvo služenja Bogu u ljudima potrebnim pomoći, a nazivaju se i predstavljaju imenom Prijatelji Maloga Isusa.

Isus poslan od Oca, snagom Duha po Blaženoj Djevici Mariji, dolazi među nas da ostane s nama i u nama kako bi Ga mi mogli nositi drugima, posebno najmanjoj braći donijeti utjehu Radosne vijesti: slijepima, bolesnima, osamljenima, siromasima ...

Došašće je poziv da damo svjedočanstvo prisutnosti kraljevstva Božjega među nama riječima i djelima kršćanske ljubavi. Jer, po Mariji se Božja ljubav utjelovila i nastanila među nama.

s. M. Anđelina Perić

Ponedjeljak, 13. prosinca 2010.

HODITI U ISTINI

(Mt 21, 23-27)

I uđe Isus u hram poučavati mnoštvo vlašću Onoga koga ne poznaju glavari svećenički, pa ga mudro ispituju tko mu dade vlast poučavanja. Isus im odgovara protupitanjem o Ivanovu krštenju, na koje se pak glavari svećenički, mudrujući u sebi, odlučise za odgovor „ne znam“ i tako ostadoše prikraćeni za ono što su tražili. I premda su znali što je istina, ne htjedoše odgovoriti Isusu, a još manje vjerovati, nego radije ostadoše u svom nevjerstvu. Naš je Utemeljitelj, sluga Božji, nadbiskup Josip Stadler, jednom zapisao: „Tko ozbiljno traži istinu, imat će dostatnih motiva da vjeruje; a tko istinu ne ljubi, naći će dosta prividnih razloga da ostane u svome nevjerstvu.“

Kao što se dogodilo glavarima svećeničkim, može se dogoditi i nama kršćanima, nama kojima smo se posvetili Bogu na osobit način da ne ljubimo istinu, da ju ne tražimo ozbiljno ili da imamo neku svoju istinu i tako nađemo razloge svome nevjerstvu. Stoga Isus i nas danas pita: hoćemo li se u ovom vremenu došašća potruditi prihvatiti Njegove Riječi kao put kojim ćemo hoditi, kao istinu koja će nas osloboditi, kao Riječ koja će nas poučiti služiti Bogu i čovjeku, kao život po kojemu ćemo zadobiti vječnu sreću. Mi, sestre Služavke Maloga Isusa, po karizmi koju nam je ostavio naš Utemeljitelj - sluga Božji Josip Stadler - upravo to želimo: **POUČENE NJEGOVOM RIJEČJU SLUŽITI BOGU I ČOVJECU, GORLJIVOM LJUBAVLJU, I TO ONOM NAJMANJEM, OSTAVLJENOM, POSLJEDNJEM U DANAŠNJEMU DRUŠTVU, A PONEKAD MOŽDA I ONOME KOJI SVE ZNA, ALI NE POZNAJE ONOGA KOJI JE LJUBAV I KOJI DAJE VLAST POUČAVANJA I MILOST PONIZNOGA SLUŽENJA.**

Zajedno s nama sestrama u duhu naše karizme služenja pođite svi radosno ususret Božiću poučeni Riječju Njegovom i poticajnim riječima našega oca Utemeljitelja, Josipa Stadlera: „Vjera je dragocjeno dobro, dragocjenije od svih dobara na zemlji. Vjera vodi u svemu putem spasa k istini, svjetlu, životu. Naša vjera je dragocjeno blago milosti Božjih, jer ona kako nas usređuje u životu, tako nas tješi i u času smrti; čini nas blaženima na zemlji i u vječnosti.“ Neka nam svima bude: “Slatki jaram: svakoga ljubiti, nikoga ne mrziti, slobodan biti od svijeta, Bogu jedinom služiti i Njega, najviše dobro uživati.“

s. M. Lucija Blažević

Utorak, 14. prosinca 2010.

OD ŽIVOTA UBIREMO ONOLIKO KOLIKO U NJEGA ULOŽIMO

(Mt 21,28-32)

Družba sestara Služavki Maloga Isusa nedavno je proslavila 120. obljetnicu svoga postojanja. Sadašnji naraštaji sestara naslijedili su baštinu od njihova oca Utemeljitelja, sluge Božjega Josipa Stadlera, i sestara koje su prije njih vjernim služenjem u vinogradu Gospodnjemu prepoznavale dobro tlo i vjerno ga obrađivale. Tamo gdje je čovjek vapio za dostojanstvom, gdje je živio krajnje siromaštvo, ostavljenost i bolest, gdje je sâm umirao, tamo su bile sestre koje su mu u svim ljudskim potrebama i nevoljama uspjele biti blizu. One su Božji vinograd s ljubavlju obrađivale i donosio im je urode dostojne njihovih žrtava, molitava i čovjekoljublja. Čovjek današnjice i sutrašnjice, iako osnažen neslućenim napretkom tehnike, nosi teret života svoga vremena i traži one koje će i u njegovim nevoljama, i to danas, prepoznati Dijete Isusa i iskazati mu ljudsku blizinu i milosrđe.

Nalazimo se u vremenu došašća, vremenu vlastitih preispitivanja, iščekivanja i radosnoga susreta s Božanskim Djetetom Isusom, što je za svakog kršćanina bogatstvo, prigoda i dar. Došašće je i poziv kad na osobit način sagledavamo svoju krhkost i donosimo odluke novih i boljih početaka. Svaki nam je trenutak života darovan da ga posvetimo i životom preobrazimo. Darovani su nam novi vinogradi, toliki potrebni koje susrećemo na ulicama, privatnim kućama, ostavljena i bolesna djeca, starci i starice ovoga konzumeriziranoga vremena i mentaliteta.

Podimo u susret Božiću, o kojem Phil Bosmans kaže: „Božić je blagdan bespomoćnoga Djeteta, praznih jaslja, obitelji koja stoji na ulici. Blagdan Boga koji se priklanja siromašnima, napuštenima, odbačenima...“ Ti odbačeni su upravo naša braća i sestre koji ne smiju biti zaboravljeni, prepušteni beznađu. U svima njima kršćanin treba prepoznati nemoćno Božansko Dijete, za koje kaže sluga Božji Josip Stadler, da se upravo ovako htio roditi, da Ga se ljudi ne boje nego da Ga ljube. Časna je zadaća služiti upravo ovome Dijetetu, bespomoćnom u jaslama, koje nam dolazi u susret preko krajnje nemoći naših bližnjih.

Njegovo Božanstvo nije lako prepoznati, otkriti, jer je tajnovito, neprimjetno, za čovjeka današnjice neunosno, o kojem kaže sluga Božji Josip Stadler: „Sakrio je svoju mudrost u djetinju dob, sakrio je svoju moć u djetinju nemoć“. Otkrivaju ga samo maleni, jednostavni i ponizni poput Marije, koji svoju svagdašnjicu, sve patnje vide u Bogu i u Njega ih uronjavaju. Da bi se i mi mogli pridružiti takvima, nužno je vlastitu svagdašnjicu natapati molitvom, dobrotom, ljubavlju i milosrđem. Dakako gajeći uz to ljudske odnose s našim bližnjima i prihvaćajući poruku svetoga Pavla, koja nas upućuje da se srdačno ljubimo pravim bratoljubljem i sestroljubljem, da jedni druge pretječemo poštovanjem, da u revnosti budemo hitri, u duhu gorljivi, u nadi radosni, u nevolji strpljivi, u molitvi postojani. (usp. Rim, 12, 10-13). Prečesto zaboravljamo da od života ubiremo onoliko koliko u njega ulažemo.

Trajno suobličavanje s malenošću je zapravo bît duhovnosti sestara Služavki Maloga Isusa, a i svakog Isusova prijatelja. Kako sestre, tako su i kršćani po svom poslanju pozvani biti donositelji i pokazatelji Božanskoga Djeteta, koje treba biti u središtu njihova života i čašćenja. Neprestano otvaranje Riječi Božjoj zahtijeva autentično življenje božanskih vrjednota. U protivnome, dar koji nam nudi Dijete Isus svojim rođenjem, ne ćemo uspjevati dovoljno vrjednovati i ne ćemo uspjevati biti znakom Njegove ljubavi i dobrote.

A za ovaj Božić molimo da Njegov dolazak prepoznamo, te da uzmognemo svoje živote utjelovljivati po Riječi Njegovoj.

s. Genoveva Rajić

Srijeda, 15. prosinca 2010.

TU SAM RADI TEBE

(Lk 7, 18b-23)

Sveti Luka priča divnu zgodu koja se dogodila u Judeji. Izrael je živio u očekivanju Mesije. Ivana su uhvatili i stavili u tamnicu zato što je govorio o Mesiji koji dolazi i poziva na obraćenje.

Upravo tada, dok je Ivan u tamnici, u blizini je prolazio Isus i ozdravljao mnoge: od bolesti, muka i zlih duhova. Mnogi su oduševljeno pričali o Njemu, o čudesnim djelima. Dočuvši to sa svojim učenicima Ivan reče dvojici svojih učenika: „Idite, pitajte Gospodina: Jesi li ti onaj koji ima doći, ili da čekamo drugoga?“ Otišavši do Isusa i upitaše što im je Ivan rekao, čuše od Isusa: „Pođite i kažite Ivanu što ste vidjeli i čuli:

- slijepi progledavaju
- hromi hode
- gubavi se čiste
- gluhi čuju
- mrtvi ustaju
- siromasima se naviješta evanđelje.“

Isus im nije rekao: kažite mu: „da, ja sam!“, nego: Kažite mu što ste vidjeli i čuli. Kasnije će dodati: „Djela moja govore o meni.“

Došašće je vrijeme čekanja Spasitelja, Otkupitelja. To je iščekivanje da dođe, da prođe kroz naše mjesto, našu kuću, da popravi sve što nije dobro, da uđe u naš život i milosrdno kaže svakome od nas: „Vidi, tu sam radi tebe, volim te jako: sišao sam iz vječnosti da te oslobodim od svakoga zla i da ti podarim mir.“ Možda ćeš ga upitati: „A kako si došao?“ Pozovi Ga u svoj dom, On će ti pričati kako je i zašto došao s neba. Sve je to zapisano u Svetomu pismu.

On je to otkrio i prvome vrhbosanskomu nadbiskupu Josipu Stadleru. Stadler je ostao potresen i zauvijek zaljubljen u Isusov dolazak na zemlju. Svima je pričao kako je divno slaviti Božić, a uz Božić ide i Blagovijest. U našem narodu taj blagdan zovu i prvo čelo Božića. U božićnom otajstvu vidio je i svetkovinu Bogojavljenja. To je događaj kada su kraljevi došli s istoka pokloniti se Isusu, a on im se objavio i otkrio im tajnu svoga rođenja.

Potraži ga i Ti istim žarom kako su ga tražili pastiri i kraljevi. Pristupi mu, i on će Te svojom svetom ručicom blagosloviti i podariti mir kakav nigdje ne možeš dobiti. Ispunit će te radošću kakvu su osjetili anđeli kada su pjevali: „Svim na zemlji mir, veselje...“

Dobro je poći u školu sluge Božjeg nadbiskupa Stadlera, upoznati zajednicu sestara Služavki Maloga Isusa i Prijatelje Maloga Isusa koji su nastali iz otajstva Božića koje je nadbiskup Stadler ljubio svim svojim bićem. Neka Ti bude radostan susret s Djetetom Isusom. Želi, i srcem moli, za sve drage tražitelje Spasitelja svojih duša

s. M. Admirata Lučić

Četvrtak, 16. prosinac 2010.

UGRADIMO ŽIVOT U BOŽJI PLAN

(Lk 7,24-30)

„Ljubav je Božja tako velika da želi biti malena, da bi u nama našla svoje mjesto.“ Upravo nam ovo poručuje Krštenje Isusovo prema Ivanu. Dao nam je primjer da svoj život ugradimo u Božji plan, pridružimo se u povorku onima koji glas Gospodnji slušaju i Njegovu volju vrše.

Isus se ponizio, postao maleno dijete, a onda je ušao u povorku grešnika i dao se krstiti, da nam pokaže primjerom kako će svaki čovjek, novokrštenik biti slika i prilika Božja. Zato i naš Utemeljitelj, sluga Božji Josip Stadler, u tom istom duhu želi reći da: “ kršćanska ljubav ne isključuje nikoga, niti ikada može prestati; jer bio naš bližnji ma kakav, on je uvijek stvorenje Božje, on je uvijek slika i prilika Božja; a budući da je on to uvijek, uvijek veže nas i dužnost da Ga ljubimo“.

Kao što je krštenje Isusovo koje opisuje Ivan u Jordanu početak Isusova javnog života, mogli bismo reći da je i naše zavjetovanje početak našega istinskog zalaganja za širenje Kraljevstva Božjega, početak našeg svjedočenja evanđelja po našem služenju. Kao što na krštenju Duh Sveti silazi na Isusa i govori: „Ovo je Sin moj ljubljani, u njemu mi sva milina“, tako silazi i na svakog novoga krštenika, tako silazi i na nas dok mu zavjetujemo evanđeosko siromaštvo, čistoću i poslušnost. I kao što Isus krštenjem prihvaća poslanje Sluge patnika, prihvaća podvrgnuti se posve volji svoga Oca, tako se i svaki kršćanin krštenjem sakramentalno suobličuje Isusu, a svaka od nas se, osim po krštenju, suobličuje i po zavjetima. Isus nam je svojim krštenjem postao svima uzorom. Svojim poniženjem dao nam je primjer da ga nasljedujemo u poslušnosti; svojom molitvom privlači nas molitvi; svojim siromaštvom poziva nas da slobodno prihvatimo oskudicu progonstva; svojom čistoćom oslobađa nas da primimo bezuvjetnu Božju ljubav. Bog je svoju ljubav pokazao prema nama time što je poslao svoga ljubljenoga Sina da nas otkupi, spasi. Po sakramentu krštenja svi mi postajemo ljubljena djeca Božja, tako što ulazimo u to otajstvo poniznoga sniženja i skrušenja i uviđamo da sve što je Krist živio omogućuje to živjeti i nama danas, i to u Njemu tako da On živi u nama. Utjelovljenjem se, naime, Sin Božji na neki način sjedinio sa svakim čovjekom, a svojim krštenjem dao nam primjer poniznosti. Svi mi

po krštenju, a još više mi po zavjetima, pozvani smo biti jedno s Njim, jedno srce, jedna duša, jednodušno postojani u molitvi, lomljenju kruha, u zajedništvu, kao prava ljubljena djeca Božja. Da bismo uistinu mogli proslaviti ono što sada radosno iščekujemo, budimo ponizni, maleni poput malenoga Djeteta kojeg uvijek iznova iščekujemo, i ljubimo jedni druge kao što On ljubi nas. Maleni Isus neka se rodi u našim srcima, i to Otajstvo Božića neka nas ispunja kroz čitav naš zemaljski hod, da bismo bili i u nebu s Njim.

s. M. Manda Pršlja

Petak, 17. prosinca 2010.

BOG JE U SVOJOJ LJUBAVI POSLAO SINA SVOGA

(Mt 1, 1-17)

Rodoslovlje Isusa Krista donosi nam evanđelist Matej a važno je upravo zato da možemo uvidjeti kako je Bog vodio svoj narod i kako je ispunio svoje obećanje o poslanju Sina svoga, Mesije - Spasitelja. Sve je bilo upravo onako kako je i stajalo zapisano da će doći iz roda Abrahamova i Davidova, iz roda vjerna Bogu kroz sve naraštaje, pa sve do danas, do nas koji vjerujemo u Isusa. Iz Isusova rodoslovlja uviđamo da je jedino Abraham čist u svojoj vjeri; savršeni i pripravljeni primiti i prihvatiti Mesiju Spasitelja - jedino Josip i Marija, dok su ostali bili samo grješnici ili iz roda poganskoga, ali opet bez zapreke da dođu u nebo. Tà Isus je došao spasiti sve bez razlike, sve koji vjeruju u Njega. O, kako smo sretni mi koji vjerujemo da je s Isusom započelo mesijansko doba koje će završiti u nebu.

Naš Utemeljitelj, sluga Božji Josip Stadler, kaže da je „vjera sve, ne samo početak, nego u jezgri sve kršćanstvo i da sreća svakog čovjeka, svega svijeta ovisi u vjeri u otkupljenje.“ Svi mi koji sad ovo čitamo, imamo sreće, jer je i u našim korijenima vjera temeljna. U našim je korijenima Bog bio na djelu, rodio se u dušama naših predaka i živi danas u našim srcima. No, što to znači u Bogu biti ukorijenjen, u Boga vjerovati. Poslušajmo opet riječi sluge Božjega, nadbiskupa Stadlera: „U Boga vjerovati, reći će, o njem svim životom ovisiti; reći će, čeznuti za njim svim srcem i svom dušom svojom. U Boga vjerovati, reći će, skroz mu se žrtvovati.“ Potpuno je Bogu vjerovao samo Isus i skroz mu se žrtvovao. No, kao što je živio Isus, tako se trudio živjeti i naš otac Utemeljitelj Josip Stadler, a tako nastojimo živjeti i mi njegove duhovne kćeri Služavke Maloga Isusa i naši suradnici Prijatelji Maloga Isusa.

Bog koji je od početka pronašao mjesto u našim srcima neka ovih dana hodi našim nogama prema ljudima koji su u potrebi, te govori našim usnama i naviješta radosnu vijest, da po našem služenju budu očita djela Njegova, djela dobrote i Njegove beskrajne i bezuvjetne ljubavi. Tà Bog je u svojoj ljubavi poslao Sina svoga da nas spasi. Svi zajedno ćemo uskoro proslaviti rođendan Maloga Isusa, našeg Spasitelja. Neke po nama svima do kojih dopire ova Riječ spasenja bude više svjetla, istine i

dobrote, dok iščekujemo taj radosni događaj. I držimo uvijek na pameti ono što kaže naš Utemeljitelj da „put spasa polazi od Boga, početnika svega dobra i dovodi čovjeka napokon k Bogu, tomu vrutku istine, pravde i blaženstva.“ Neka i po nama i na nama Bog ispuni i ostvari svoj naum spasenja!

s. M. Manda Pršlja

Subota, 18. prosinca 2010.

PREDAN U RUKE BOŽJE VOLJE

(Mt 1, 18-24)

U sveto i blagoslovljeno vrijeme došašća probudimo se i razmislimo o sebi i našem življenju vjere. Možemo li se i koliko usporediti s Josipom i njegovim veličanstvenim primjerom poslušnosti volji Božjoj i njegovu istinskom življenju te iskazivanju vjere?

Ovaj odlomak na jako slikovit način prikazuje kako se Josip nije dvoumio i premišljao kad mu je Bog rekao što želi od njega. Odmah se predao u ruke Božjoj volji i učinio ono što je Bog tražio. Time je pokazao koliko je jaka i postojana njegova vjera. Prigrlio je Mariju kao svoju ženu i hrabro stao uz nju da bi zajedno ispunili ono što je Bog tražio od njih.

I mi, draga braćo i sestre u vjeri, trebamo slijediti primjer sv. Josipa, koji je bio običan čovjek, radnik kao i svaki od nas, ali se uvelike razlikovao u vjeri od mnogih vjernika svoga vremena, a sigurna sam i od mnogih danas. On je naime snažno vjerovao da je spremno prihvaćao i ispunjavao sve ono što je Bog tražio od njega ne dvoumeći se ni trenutka.

A mi, slabi ljudi, pokleknemo pred malim preprekama i još se udostojimo zapitati pred nedaćama koje nas zateknu: Ima li Boga? Naravno da Ga ima i da nas Bog nikada ne napušta. Samo On ima plan za svakoga od nas. I sve što nam se desi, dio je tog plana i baš nam se trebalo desiti, jer Bog to tako želi za nas i misli da je to za nas najbolje.

Toga trebamo biti svjesni u svako doba i u svako vrijeme, a posebno vrijeme došašća jer je to i te kako bitno vrijeme u životu nas kršćana.

U vremenu Došašća budimo svjesni da trebamo vršiti Božju volju, biti Mu poslušni i spremno prihvatiti sve što dragi Bog stavi pred nas. Trebamo, naime, imati na umu da Bog ne bi stavljao pred nas nešto što misli da mi ne možemo izvršiti. Jer svim onim što nam se dešava Bog dragi pokazuje koliko vjeruje u nas i koliko povjerenje ima prema nama.

Dakle, dragi vjernici, a posebno dragi Prijatelji Maloga Isusa spremno izvršavajmo volju Božju i poput Josipa se podložimo Njoj ne zatvarajući oči pred potrebama drugih ljudi i potrudimo se da svi naši bližnji osjete radost svetoga vremena došašća i na najljepši način dočekaju Božić. Jer, naši bližnji u potrebi su oni koje Bog stavlja pred nas kao naš zadatak i obvezu i trebamo radosna srca svakomu pomoći koliko je u našoj moći...

Jelena Biletić, PMI

IV. PRONAĐIMO MARIJU, JOSIPA I NOVOROĐENČE

Nedjelja, 19. prosinca 2010.

A GLE SVETOGA JOSIPA!

(Mt 1,18-24)

Gospodine, Tvoj plan koji si odredio svakome od nas uistinu je savršen, no mi ovako nesavršeni teško ga razumijemo i prihvaćamo, često mrmljamo i tužnog pogleda hodamo. A gle ovdje sv. Josipa pravednoga?! Vidi njegovu spremnost i vjernost, njegovu poslušnost i hrabrost?! To je ono što trebamo slijediti. Sveta Obitelj je ono u što trebamo gledati. Josip i Marija su naši učitelji, naši uzori i naši sveci. Njihova predanost božanskome planu nadilazi sve granice ljudskoga uma, a predaje se Duhu Svetome na vodstvo. Čistoća Marijina i snaga Josipova, to je ono za čime trebamo težiti.

Josip i Marija čine sve za Isusa, čime ispunjavaju volju Božju, a ona je ono što nas spašava; to je ono što je Bog u svojoj ljubavi priredio za nas. Oh kako je lijepo slijediti Božji duh, oh kako je lijepo slušati glasnike Božje, oh kako je lijepo savršeno vjerovati Ocu! Kako je lijepo otkrivati i slijediti svjedoke Božjega puta! Među mnogima otkrivam i slugu Božjeg Josipa Stadlera, slušam njegove riječi: „Ako želite pravi put naći, koji k Isusu i u nebo vodi, vi sebe i sve svoje skroz Mariji predajte.“ Mariji sebe predati i od Marije Isusa primiti.

Marija nas vodi k Isusu uz pomoć svetoga Josipa, a Isus nas spašava od grijeha. Naša zahvalnost treba biti velika i vječna.

Sveta Marijo, najsavršenija Majko, isprosi nam zajedništvo sa svojim Sinom! Sveti Josipe, najuzorniji oče, izmoli nam zajedništvo s Ocem Nebeskim! Sveta Obitelji očuvaj mir u našim obiteljima!

Sunčica Žigić, PMI

Ponedjeljak, 20. prosinca 2010.

POTRAŽIMO ZAGUBLJENE MILOSTI

(Lk 1,26-38)

Često zarobljeni u svoju svagdašnjicu opterećenu poslovima, brigama, sumnjama, bolestima, strepnjama, odabiranjem zvanja, učenjem, napredovanjem u poslu, odgojem djece, stjecanjem dobara i mnogo čime što današnjeg čovjeka okružuje, a sve to još praćeno i svakovrsnom ponudom ugode i tobožnjega napretka, u sveopćoj buci današnjice u napasti smo izgubiti se u svemu tomu, izgubiti bogomdanu osobnost, svoju bit, zapravo samoga Boga u sebi. Izgubivši ili potisnuvši Boga iz svoje svagdašnjice, gubimo mnoge milosti koje su nam od Njega darovane po našem krštenju, a koje iz njega neprestano izviru i teku.

Pravo vrijeme da zavirimo u svoju dušu i da potražimo zagubljene milosti je vrijeme došašća. Ali, gdje da ih potražimo?! A gdje drugo, nego li na bistrom vrelu majčinske ljubavi iz kojega je rođen vječni i nepresušni IZVOR, sam ISUS KRIST. Djevica Marija je već od svog začeca zamilovana preobilnom milošću od Boga Oca. Ona je prebogata riznica Božje milosti. Isus je Blaženu Djevicu Mariju učinio čuvaricom svojega blaga i jedinom djelateljicom svojih milosti. (J. Stadler)

Zato slijedimo Mariju, tu sjajnu Zvijezdu našega svagdanjega obzorja. Uđimo u došašće i koračajmo zajedno s njom. Zastanimo, zašutimo i oslušujemo glas svoga "anđela glasonoše". On će doći možda nenadano, kao i Mariji, zbuniti nas, zastrašiti. Ali da bismo pronašli zagubljene milosti, trebamo biti spremni odgovoriti svom glasniku. Dopustimo da naša duša, ta nutarnja nastamba našega bića postane nazaretska kućica, kućica navještenja. Prihvatimo svoga "dobroga anđela glasnika", na koji god način nam se objavi, vjerujući da ga šalje sama milost Božja.

Evo jednog primjera iz života. *Šezdesetogodišnja žena dospjela je u bolnicu zbog jakih bolova. U iščekivanju dijagnoze, predala se dubokoj šutnji. Bolesnica do nje, kako bi joj ublažila tjeskobu, ponudila je da svakog jutra naglas moli iz časoslova i pročita po jednu Gospinu poruku iz Fatime. Sve što su čule iz poruka, iz dana u dan obje su u svom srcu razmatrale. Šezdesetogodišnjakinju poruke nisu ostavile mirnom. S povjerenjem je otkrila svoju dugogodišnju udaljenost od Boga i*

sakramentalnoga života. Unatoč njezinu zdvajanju i nevjerici da će joj Bog oprostiti sve propuste i počinjene grijehе, "glasnik" ju je poticao na povratak k Izvoru ljubavi i milosti. Tako ohrabrena, prihvatila je životnu ispovijed i pričest. Rekla je svoj "DA". Po Mariji Isus se nanovo rodio u njoj. Zahvalnost, nada i mir ispunili su joj srce. S milošću Božjom prihvatila je obznanjenu dijagnozu i s nadom hrabro podnijela operativni zahvat. Bogu zahvalna, zaživjela je novim životom. Bijaše to njezino plodonosno došašće. **Tà, našla je milost u Boga.**

Nedjeljka Andrić - Novinc

Utorak, 21. prosinca 2010.

SLIJEDIMO MARIJU

(Lk 1,39-45)

Marija je pohodila Elizabetu koja je živjela u Gorju, u gradu Judinu. Čim je ušla u kuću svoje rođakinje i pozdravila je Dijete se u Elizabetinoj utrobi napuni Duhom Svetim. Elizabeta blagoslovi Mariju čudeć se da Majka njezina Gospodina dolazi baš k njoj. Još reče da joj dijete zaigra u utrobi od radosti. Da – od radosti! Raduje se Ivan Krstitelj jer osjeća prisutnost malenoga Isusa, raduje se zbog Njega jer on već zna da je Isus ne samo njegov nego i Spasitelj svih nas. Pa zar to nije najljepša stvar na svijetu, znati da uvijek imamo Njega koji je tu uz nas i koji će nas spasiti od ovoga svijeta i uvesti nas u svoje Kraljevstvo? Sigurno jest!

Elizabeta se jako obradova Mariji i osjećala se „važnom“ jer je Majka njezina Gospodina pohodila upravo nju – staru i vjerojatno iznemoglu. Marija nam je ostavila jedan jako važan primjer i poruku: pohoditi bolesne, stare, iznemogle, pa i one utamničene. Mi, sestre Služavke Maloga Isusa, pohodimo bolesnike, napose svakog 8. u mjesecu na spomen smrti sluge Božjega Josipa Stadlera. To i jeste jedan dio naše karizme, dakle slijediti ovakav Marijin primjer.

Voljela bih da i vi pohodite barem jednog bolesnika ovog Božića.

Voljela bih da i vi vidite i osjetite radost koju osjeća bolesnik kad ga pohodite i progovorite koju riječ s njim.

Molim, da ovog Božića nekoga posjetite i donesete mu malenoga Isusa koji je sama nježnost i ljubav, i sve, sve naše! Vjerujem da će se taj netko, ali i vi, osjećati mnogo bolje ovoga Božića.

Naš Utemeljitelj, sluga Božji Josip Stadler, je rekao: „Božja služba naša je služba...; molitva i dobra djela, to je naš pravi posao.“ Dakle, Bog nas poziva da vršimo Njegovu službu, Njegovu svetu riječ – upravo kao i Marija, jer Elizabeta reče: „Blažena ti što povjerova da će se ispuniti što ti je rečeno od Gospodina!“ (Lk 1,45)

A kud ćeš bolju molitvu ili bolje dobro djelo nego razveseliti nekoga tko možda nema nikoga, ili možda nema ništa, a želio bi to imati!

Sandra Kapetanović, kandidatica

Srijeda, 22. prosinca 2010.

DOBROTA I SVETOST – DAR I POZIV

(Lk 1,46-56)

Nakon najvećega, najznačajnijeg i najdirljivijega događaja, Marija ima samo jedan osjećaj kojega izražava riječima „Veliča duša moja Gospodina“. Elizabeta je usmjerena na Mariju i na njezinu vjeru, a Marija u svemu vidi Boga. Naučimo i mi od Marije ne zadržavati se na sebi; radije usmjerimo svoj pogled na Boga.

Marija je svjesna svoje neznatnosti, ali i veličine Božjega dara. Marija zna da je ona neznatna službenica i da je Boga privukla baš ta njezina neznatnost – „malenost“. Neka nam i u poniznosti Marija bude uzorom i modelom. Boga privlače ponizne duše. Ne možemo se smatrati Marijinom djecom bez poniznosti. Poniznost je „osobna iskaznica“ Marijine djece. To je jamstvo svetosti svakog kršćanina.

Marija nadalje prepoznaje što je Bog za nju učinio. Prepoznaje kako su velika Božja djela u njezinu životu i u životu njezina naroda. Ona je duboko svjesna Božje dobrote i svetosti. Naučimo od naše Nebeske Majke prepoznati veličinu Božjih djela u nama i oko nas. Dopustimo si da osjetimo koliko je dobar i svet Gospodin, ali ne zaboravimo da je ta dobrota i svetost kako dar tako i poziv. Pozvani smo ne samo diviti se Božjoj dobroti i svetosti, već ju svakodnevno živjeti. U našem životu treba biti očito - čitljivo da je Bog svet i dobar, da je velik i da je za sve zaslužan Njegov zahvat i djelo u nama.

Gledajući nadalje Mariju, zapažamo da je iskusila da je naš Bog snažan i da Njegova Riječ ima učinak. Marija zapaža da ono što Bog kaže, doista i bude. Ona osjeća da događaji ponekad mogu krivudati. Može izgledati da zlo ima prevlast, ali iz iskustva zna da je Božja zadnja. Na površinu uvijek „ispliva“ ono što je Božje. Dobro bi nam došlo bar malo Marijine vjere u snagu Božje Riječi; da budemo svjesni da je Božja zadnja, te da stoga budemo slobodni od svega što se događa i za što se čini kao da nadvladava. Ugledajmo se u Mariju koja je mirna bez obzira što se događalo oko nje; u nju koja je vjerovala da Bog uvijek ima zadnju riječ!

s. M. Ljilja Marinčić

Četvrtak, 23. prosinca 2010.

KOGA TRAŽITE?

(Lk 1,57-66)

Izviještaj svetoga Luke o Ivanovu rođenju nije isključivo usredotočen i upravljen na sam događaj rođenja, on smjera dalje, jer ističe ulogu djeteta u budućnosti u povijesti spasenja.

Već je samo njegovo ime puno značenja. Ono znači: „Bog se smilovao.“ Kome? Svome narodu, poslavši nakon duljeg razdoblja opet velikog proroka, dapače najvećega između svih njih, koji će aktivno pripremati narod za pojavak Mesije. Da je Bog milostiv, osjetio je kod Ivanova rođenja njegov otac Zaharija koji je nakon devetomjesečne nijemosti, opet progovorio, a njegov se govor pretvorio u hvalospjev. Neobičnost toga djeteta, rođenoga u Ain Karinu, pokazala se čim je poodrastao. On je postao jedan od najznačajnijih ličnosti u Božjem planu spasenja. Sam Krist za njega kaže: „Velim vam, nitko nije između rođenih od žene veći od Ivana“ (Lk, 7, 28).

Sveti Ivan, čovjek velikoga značaja, pred čijom se pojavom divi i sam Krist Gospodin. Divili su mu se i sveti oci i crkveni naučitelji.

Genijalni sveti Augustin za nj veli: „Ivan je rođen od neplodne starice, a Krista je rodila djeвица. Kod Ivana ne vjeruju da će se roditi, i otac postaje nijem. Kod Krista se vjeruje, te je vjerom i začet. Čini se, dakle, da je Ivan postavljen kao neka međa između obaju saveza, Staroga i Novoga. Sam Gospodin svjedoči da je Ivan na neki način međaš: Zakon i Proroci su do Ivana Krstitelja. On u sebi, dakle, nosi i značaj drevnosti i nagovještaj novosti.“

Sveti Ivan je pokazao i predstavio tu novost koja se očitovala u Kristu Gospodinu. Krist novi i konačni Božji zahvat na putu spasenja! Od Ivanova vremena pa do danas različit je pristup i odnos spram Krista. Nitko u povijesti nije u isto vrijeme toliko čašćen i pogrđivan, preziran i nasljedovan kao Krist! Češki slikar Fuhrich naslikao je sliku: „Koga tražite?“ Sliku je podijelio na četiri dijela. Kako čovječanstvo traži Krista. Prvi dio - Vedra noć. Zvijezda nad Betlehemom. Pastiri žure. Radost im na licu. Nose darove. Traže Krista. Drugi dio - Za zvijezdom žure izdaleka tri mudraca. Prošli su dug i naporan put. Traže Krista. Treći dio - Užasan prizor. Irudovi vojnici kolju djecu u Betlehemu. Traže Krista da ga ubiju.

Četvrti dio - Tamna noć nad Jeruzalemom. Netko se žuri na čelu satnije. Juda. Zloba mu u oku. Traži Krista, da ga izda.

Ivanov poziv vrijedi i za nas danas. Glas koji je potrebno ne samo čuti i nasljedovati nego i podići u ovo zaglušujuće doba koje odiše deprimirajućom i zastrašujućom prazninom. Zapravo stanje modernoga doba može se nazvati duhovnom anoreksijom po kojoj smo sami sebe doveli u stanje nesposobnosti prihvatiti milost Božju, koja nas jedino može obnoviti i oživjeti. Svaka drugačija obnova i promjena je unaprijed osuđena na neuspjeh. Svjedoci smo kako ponovno uskrisuju neke stare povijesne moralne zablude, naravno samo pod nekim novim imenima! Slom svega što je sveto, neumoljivi pritisak posvjetovnjačenja ogolio je oltare naše vjere. Danas se mnogi vrte ustrašeni među ruševinama svoje duhovne prošlosti. Netko reče: kao da su proroci zaspali!? A tako su nam potrebni svjedoci Ivanova usmjerenja. Ne učitelji naučenih i izlizanih fraza, nego svjedoci osobne vjere u doživljenoga Boga! Pred svima nama koji smo dio Kristove Crkve stoji jasan zadatak po kojemu trebamo posvjedočiti da: "Izvan Isusa Krista mi ne znamo što je naš život, ni što je smrt, ni što je Bog, ni što smo mi sami." (B. Pascal) Svjetlo vjere štiti i nosi Kristova Crkva. Kriza Crkve, ako postoji, kriza je kršćana, kriza je vjere, kriza molitve, kriza kontemplacije. Ako se vjera svakoga pojedinca u živoga Boga utvrdi, lako će se ponovno stati na pravi put. Ako se ponovno uspostavi životvorni i osobni odnos s Kristom, lako će se uspostaviti osobni odnos s Crkvom. Misterij Crkve i njezina prisutnost u svijetu, bit će beskoristan onome i onima koji gube vjeru. Vjera je čin po kojem se susrećem s Bogom! Kao što veli nadbiskup Stadler: „I najneznatnije stvari crkvene kriju u sebi velike tajne. Lako će ih usvojiti vjernik koji ih motri okom vjere.“

Vlč. Josip Galić

Petak, 24. prosinca 2010.

SVJETLO ONIMA KOJI BORAVE U TAMI

(Lk 1,76-79)

U početku opisivanja događaja u Novom zavjetu, tj. prije gotovo dvije tisuće godina, židovski narod je imao veoma težak položaj, budući da, više od 500 godina nisu imali vlastitoga kralja. Uz to im je i Bog prestao slati poruke preko proroka, kao što je to činio nekoć. Narod je u toj tjeskobi željno iščekivao dolazak obećanoga Mesije, koji bi spasio narod i obratio ljudska srca Bogu. Ali prije dolaska Mesije - Isusa Krista - Bog je po proroku Ivanu počeo pripremati narod za Njegov dolazak. Ivan je bio plod Zaharije i Elizabete, koji su živjeli po pravilima Božjim.

Rođenje sina Ivana objavljeno je Zahariji. Prilikom služenja u hramu, u Jeruzalemu, ukazao mu se anđeo Gabriel, govoreći da će mu žena Elizabeta roditi sina i da će mu nadjenuti ime Ivan, te da će mnoge obradovati njegovo rođenje i dolazak na svijet. Bit će nadahnut Duhom Svetim već u majčinoj utrobi.

Kako u to Zaharija nije htio povjerovati, rečeno mu je da će postati nijem sve dok se ne rodi njegov Sin Ivan. I bijaše tako. Kad se sin rodio, Zaharija progovori: „Neka je hvaljen Gospodin, Bog Izraelov, jer pohodi i otkupi narod svoj, i jer nam jako spasenje podignu iz potomstva Davidova, sluge svoga, kako to obeća ocima našim, te na usta proroka svojih svetih; spasenje od naših neprijatelja iz ruku svih koji nas mrze. (usp Lk 1,68-72).

Ivan pri rođenju bijaše nazvan prorokom Svevišnjega, jer će ići pred Gospodinom da mu pripravi putove, da narodu pruži spoznaju spasenja našega Gospodina, koja biva oproštenjem grijeha, da obasja one koje prebivaju u tami i usmjeri nas ka putu mira...

Ivan nas usmjerava Isusu koji je naš mir, svjetlo, naša dobrotu, ljepota, sreća, blaženstvo ... On je svjetlo onima koji borave u tami.

Zaharija nas hvalospjevom također usmjerava Isusu – Spasitelju, kojemu će njegov sin Ivan biti pretečom i glasnikom.

Isusa možemo i trebamo veličati najljepšim hvalospjevima, kao što je činio Zaharija. Sluga Božji Josip Stadler o Njemu je svjedočio riječima: "Isus je dobrotu i ljepotu, On je početak naše sreće i blaženstva."

Isus je naše trajno dobro. Ne mijenja svoju bit, dostupan je

svakome srcu. Naš Isus je naš prijatelj, naše svjetlo...! Tko Njega primi, doživljava radost kojoj nema kraja.

Ljepotom svojom skuplja razdrobljene komadiće srca, i pripravlja novi početak, početak sreće i blaženstva.

Ni najljepša pjesma, ni priča, ni najljepša mora i planine nisu ljepše od Njega, jer Njegovo lice odraz je savršenstva. On je početak naše sreće...

On stvara blaženstvo, toplu ljudsku idilu... On stvara Sebe kroz nas... Sad je vrijeme milosno, sad je vrijeme spasa, sad je trenutak blaženstva u kojemu Nebo dodiruje Zemlju, Bog ulazi u ljudsku povijest.

Njemu u čast ispjevajmo najljepše pjesme zahvalnice i pohvale, najljepši prostor vlastitoga srca pripravimo Njemu za stan. Neka se Bog rodi u srcu svakoga od nas.

Suzana Katava, PMI

**V. NAĐOSMO S MARIJOM I JOSIPOM
DJETEŠĆE ISUSA POLOŽENO U JASLICE**

Božić - subota, 25. prosinca 2010.

DOTAKNI IZVOR LJUBAVI

Tijelom postala vječna Riječi,
obukao si se u nemoć,
da u Betlehemu
s nama slaviš novi početak.

Tvoje rođenje u štali, na slami,
daruje nam da naslutimo mir,
a beskrajnu čežnju našega srca
dotiče svjetlo s Izvora ljubavi.

Čudesna otajstvenost,
privlači našu pozornost,
poziva nas da Te upoznamo,
i da Ti se klanjamo.

Iz jaslica nas nježno gledaš,
otkrivaš tajnu o Izvoru ljubavi
gdje dotičemo novost života,
i nalazimo smiraj svih naših traženja.

Brate, sestro, pođi k Izvoru ljubavi!
Srcem ga dotakni,
i slijedi darovani život
sa svime što on nosi,
jer On je oživotvoritelj našega života.

On će te ispuniti radošću,
darovat će ti svoju ljubav,
da sve što je u tebi i oko tebe
promatraš očima ljubavi.

Božićno svjetlo uklonit će
svaku sjenu tame iz tvoga života,
i bit ćeš blagoslovljen ti,
tvoja obitelj i tvoj dom.

Brate, sestro, pođi k Izvoru ljubavi!
Srcem ga dotakni,
i svu sigurnost svoga života
polaži u Njegove ruke.
Darovat će ti novi početak,
štitit' će te i braniti na svim tvojim putovima.

Dragi brate i sestro,
neka Božansko Dijete Izvor ljubavi,
dotakne u tvome životu sve ono što te opterećuje,
i podari ti nadu i utjehu na tvome životnome putu.

Sa svim sestrama Provincije Bezgrješnoga začeca BDM
želim čestit Božić i blagoslovljenu novu 2011. godinu!

*Sestra M. Marina Piljić
provincijalna glavarica*

ŽIVJETI SNOVE (Mt 2, 13-15. 19-23)

Ova dva odlomka iz današnjega Matejeva evanđelja otkrivaju nam Josipa kao čovjeka koji sanja, koji razumije svoje snove, koji njihovu poruku ozbiljno shvaća i provodi ih u djelo. San je nutarnji glas, glas srca i intuicije, glas nutarnje mudrosti. San kojega ne razumiješ je pismo koje ne otvaraš. Iz Biblije potječe poznata izreka: „Koga Bog voli, njemu daje i u snu!“. Koliko puta sanjamo nešto, a da tome uopće ne posvećujemo pozornost. Ne uzimamo to kao neku poruku ili putokaz kako riješiti svoje životne probleme. Tu nam sv. Josip može biti poticaj i uzor, kako trebamo oslušivati svoj nutarnji glas, svoju intuiciju, tihe tonove života i nutarnje poticaje koji žele da u našem životu nešto krene naprijed, u drugom pravcu, k novom cilju i odredištu. Poticaj da trebamo ostati u stalnom i uskom kontaktu sa svojim nutarnjim svijetom, sa svojim nutarnjim središtem i svojim nutarnjim smjernicama ili putokazima. Putokaz da ostanemo vjerni svojim životnim snovima.

U prvom snu Josipu postaje očito da je sredina, u kojoj trenutačno on i njegova obitelj živi, opasna i pogibeljna. To mu stavlja na srce da napusti tu sredinu i krene tamo gdje će moći u sigurnosti živjeti. Možda mu to ne pada lako, možda se boji uzeti na se sudbinu izbjeglice u tuđoj zemlji - Egiptu, a između Betlehema i Egipta prostire se i neprohodna pustinja Negeb. On mora prevladati svoje strahove i oklijevanja, i konačno kao odgovoran otac obitelji ipak kreće, upućuje se u Nepoznato, u Egipat, pouzdava se u providnost i vjeruje da će putem sresti dobre ljude koji će njemu i obitelji izaći u susret, olakšati život, pomoći pri snalaženju i prilagođavanju u novoj sredini...

Ako to sad prevedemo u naš osobni život - možda ćemo u Josipu prepoznati samoga sebe.

Ako bismo samu ovu epizodu o bijegu u Egipat promatrali kao kakav san što smo ga noćas sanjali, mogli bismo iz njega razabrati i isčitati za naš život nekoliko korisnih poruka. Primjerice - Bog ima neki dobar plan i za moj kao što ga je imao za Isusov život, zato želi da u sigurnoj okolini rastem, da se klonim loše sredine i svega onoga što bi mi moglo naškoditi. On želi da cijeli život rastem, da dozrijevam i sazrijevam kroz

nova životna iskustva, da postajem cjelovita ličnost, da moj život dobije dobre temelje i da uspije, da bude osmišljen i pun nutarnjega zadovoljstva.

- Bog mi šalje dobre pratiocice i savjetnike na taj put kroz život, kao što je Isusu dao dobre roditelje, anđele, savjetnike u snu, ljude koji su ga voljeli, cijenili i poštovali, koji su ga štitili od štetne i pogubne okolice. I ja na svome životnome putu susrećem mnoge dobre ljude (mnoge „Stadlere“ i „Stadlerovke“) kojima sam važan i blizak, koji me vole, razumiju, potpomažu, kojima je stalo do toga da moj život uspije. To me obvezuje da preuzmem odgovornost i za onu djecu, za one ljude koji nisu imali takvu sreću, ljude koji su možda bili odbačeni ili traumatizirani.

- Bog i meni ponekad kaže: „Ako ova sredina, ovo društvo, ovo zvanje, ove okolnosti u kojima živiš ne odgovaraju Tvojim snovima i Tvojim čežnjama – nastoji da ih promijeniš. Ako ih ne možeš promijeniti, jer su oni i njihovi „zakoni“, njihova dinamika jači od Tebe – onda smiješ i moraš tu okolicu napustiti; ja Ti ostavljam otvorene putove u bolju okolicu, u sigurniju sredinu, putove u „Egipat“, ja ću Te pratiti kroz dobre ljude i na tim novim putovima kao što sam pratio Svetu Obitelj!“

Ako živiš u nekoj sredini koja Ti je postala *preuska, učmala, dosadna, jednolična, plitka, sa nezdravim pogledima i shvaćanjima, gdje ne možeš slobodno disati i misliti* - onda je vrijeme da osluškuješ svoj nutarnji glas i da se češće zapitaš: dokle ćeš još moći tu živjeti.? Smijemo poći od toga, da smisao života u Božjem planu nije u tome da nekako preživiš, nego da dobro živiš, da imaš osmišljen i ispunjen život, da pronađeš svoj životni put, da živiš svoje snove i da budeš sretan u svojoj nutrini. Zato je preporučljivo da i Ti, kao Josip u današnjem odlomku iz Evandjelja, osluškuješ svoj nutarnji glas, svoje „snove“ za svoj život i prepoznaš čas kad je vrijeme da kreneš iz te nekorisne sredine, nekamo u „Egipat“, ili u „Pustinju“, gdje ćeš moći bolje rasti i sazrijevati u cjelovitu osobu. Prije nego što sam usahneš, prije nego što Ti život postane plitak, besmislen i dosadan i prije nego što sam sebi i drugima počneš dosađivati – kreni iz te sredine, s te mrtve točke, napravi zaokret i traži si neku korisniju sredinu, gdje ćeš moći slobodnije disati i misliti, gdje ćeš se moći bolje i slobodnije razvijati i rasti!

Ako živiš u nekoj sredini koja Ti je postala *štetnom i pogibeljnom*

(primjerice: okolica i Tvoje društvo nude Ti alkohol, drogu, navode Te na nemoralne ili kriminalne radnje i druge za Tvoj razvoj štetne stvari), onda je *krajnje vrijeme* da napustiš takvu sredinu, takvo društvo i da potražiš neko bolje i Tebi korisnije. Možda ponekad osjećaš nutarnji tihi glas opomene: „Bolje je da se odlučim za dragovoljno izbjeglištvo iz toga pogubnoga društva i krenem u svoj Egipat, nego da ostanem tu i propadam s ostalima!“ Sveti Josip Ti i tu može biti dobar uzor, pripremiti Te i ohrabriti da u pravi trenutak doneseš pravu odluku, tako da Tvoj život uspije i bude Tebi i Bogu na radost!

- Bijeg u Egipat je ujedno slika i bračne zajednice: djevojka i mladić su krenuli iz svojih starih obitelji i zaputili se u nešto sasvim novo, u nešto treće, u svoj „Egipat“. A popudbina, ono od čega će putem živjeti, im je roditeljska ljubav iz djetinjstva, želja da se jedno drugome podare kao što su bili tamo podareni (i nešto više od toga!), želja za vlastitim duševnim rastom i dozrijevanjem kroz bračnu ljubav i prevladavanjem bračnih problema, želja za vlastitim gnijezdom i roditeljstvom... Oprječna shvaćanja, što su ih ponijeli iz roditeljskih domova, dolaze do izražaja već pri kićenju njihova prvoga zajedničkog božićnog drvca u svom novom domu. Jedan mladi bračni par mi je u bračnom savjetovalištu pričao svoj prvi „okršaj“ pod božićnim drvčetom. On: „Moja mama je uvijek drvce kitila nakitom zlatne boje!“ a ona: „A moj tata je uvijek drvce kitio sa srebrnasto-svjetlucavim nakitom! Ne mogu si zamisliti da se netko može dobro osjećati pod zlatkastim drvčetom! To za mene ne dolazi u pitanje!“ Nakon dužeg razgovora i razmišljanja došli su do jednog zajedničkog, trećeg rješenja koje ne potječe ni iz njegove, niti iz njene roditeljske kuće. To je bio dobar korak ili pomak u osamostaljivanju od roditeljskih domova i građenju novoga zajedništva.

I nas Bog zove u „Egipat“ (tj. u nešto Novo, u nova područja života, na nove putove iskustva i samoiskustva, kroz koja ćemo sazrijevati i pronalaziti sebe i svoj životni put). Taj zov osjećamo svi u svojoj nutrini – netko više, a netko manje; netko svjesnije netko ne svjesnije, ali uvijek kao neki nutarnji zakon - i on nas ne ostavlja na miru, potiče nas da prevladamo svoje strahove i sumnje, da krenemo s mrtve točke, da napravimo pomake i da se uputimo u Nepoznato, prema svom cilju života. To znači stalni rad na samome sebi, koji ponekad zna biti naporan i

mukotrpan, povezan s izvjesnim duševnim prelamanjima. Moramo se prilagođavati novim prilikama, aklimatizirati se i obogatiti se novim poticajima iz nove sredine, ugraditi ih u svoj identitet te tako donekle postati nova osoba. Ali svaki pomak u sazrijevanju ispunjava nas – kako to često osjetimo – i jednom neobičnom srećom. Poneki mogu tu sreću pretočiti u riječi, npr. kad kažu: „Sad se osjećam tako ispunjenim i sretnim da bih najradije cijeli svijet zagrlio! Sad osjećam da moj život ima smisla i nade! Ovo iskustvo je bilo točno ono za čim sam čeznuo i što mom životu daje nova krila! Sad se isplati živjeti...“

Želim svim prijateljima života i sazrijevanja sretne i blagoslovljene božićne blagdane!

Ivo Jozić

SADA JE ČAS DA VJERUJEMO I LJUBIMO

(Iv 20, 1-8)

Djevica je rodila sina, daleko od svake udobnosti i očiju javnosti. Kako reče prorok, nadjenut će mu se ime EMANUEL što znači BOG S NAMA. On je uistinu s nama. Dok svjetlucavost božićnoga drvca, mala štalica pod njim, i hrpa umotanih darova, s mašnjama, zaokupljaju pozornost svih domova u ove svečane i radosne dane, promišljam: Čemu sve to? BOG JE S NAMA. Jesmo li toga svjesni, i vjerujemo li u to? Ako jesmo, čemu sve ovo lažno blještavilo, kad su nam srca hladna i prazna? Bog s nama – rođen je Onaj koji nas je prvi ljubio, koji se rodio u štatici i leži na slamici, On je s nama. Nije li svako naše srce štalica, dok se Bog u njemu ne rodi? Ako mislite da pretjerujem, čemu onda takva trka u životu, zašto gradimo velike kuće, a ne znamo ih ispuniti toplinom i ljubavlju kao Marija? Zašto od svoga tijela pravimo mitove, gubeći se u trci ovoga sekulariziranoga svijeta, da popeglamo nedostatke koje smo si umislili? A Otac, Bog svemogući, strpljivo gleda i čeka da uzvjerujemo da je rođen Bog s nama, naš Spasitelj i Otkupitelj, da je ŽIV i da nas ljubi baš ovakve kakvi jesmo, jer nas je Otac Svemogući sam sazdao da budemo dio Njegova savršenoga svijeta i da živimo vječno. Dragi moji, kada ćemo shvatiti da su puni izlozi varka, iza kojih se kriju prazna skladišta, da hodamo svijetom „kao živi“. Gozbe su naše praznici neumjerenosti, slavimo blagdan svjetla, a u vlastitom srcu ne da nam je tama nego - pomrčina. „Puče moj što si učinio meni?“, govori nam Gospodin. Ti, brate, ti, sestro i ja s vama, probudimo se! Tà zar nismo po rođenju kršteni i, ne znajući za sebe, ucijepljeni u Krista, postali smo kršćani, dà baš u Krista koji je ovih dana rođen. On nas je prvi ljubio i čeka na nas, na našu ljubav, pali nam svjetla uvijek i svugdje, a mi radije hodimo tamom. Čega se bojimo, tà On je s nama? Zašto se jednostavno ne priklonimo dubljem razmišljanju današnje Božje riječi kada slavimo sv. Ivana apostola? Molimo Gospodina da nas Duhom svojim prosvijetli i žar srca koji tinja u nama razgori. Pogledajmo učenike Petra i Ivana, Ivana koga je sam Gospodin osobito ljubio; na riječ Marije Magdalene, koja je dotrčala s Gospodinova groba i dojavila da Ga nema, učenici su pohitali da i sami vide što se događa. Onaj koji je prvi dotrčao, nije odmah ušao. Kad uđe,

vidje grob prazan i povoje ostavljene. Vidje i povjerova. Nije li to jasna poruka nama danas da iz tame možemo izići jednostavno vjerujući Gospodinu i ostavimo ovoje tami. Onaj tko ide za Isusom, ne ostaje u tami; sam Gospodin ga uvodi u život, život vječni, život gdje svatko od nas nalazi svoj smisao i odgovore na pitanja: „Tko sam?“, „Zašto sam tu?“, „Kamo idem?“. Dijete sam Božje, rođeno majčinom željom i darom Svemogućega Oca koji mi udahnu besmrtnu dušu; urezano mi je ime u Njegov dlan prije nego postadoh. „Kakvo čudo u očima našim?“

Zašto sam tu?, često se i sami pitate. Tu sam sa zadatkom da - po Očevoj volji, ovako posebna i neponovljiva - hodim za Kristom putem ISTINE, VJERE I LJUBAVI, „kroz suznu dolinu“. Tu sam da se darujem drugima, jer se Krist za me darovao. Tu sam da nosim ljudima radost i veselje, živu vjeru da svjedočim, jer je Krist uza me do svršetka svijeta. Tu sam da molim i kad ne znam pravo kako treba, Duh Gospodina moga potiče me i pomaže; tu sam da zahvaljujem, zahvaljujem na daru života i na ljubavi koju primih. Tu sam da životom slavim Gospodina Boga Svemogućega, Oca moga i tvoga. Zamislite kako zvonko ječe riječi: „OTAC MOJ JE SVEMOGUĆI BOG!“ Čovjek se mora probuditi iz sna, mora odbaciti tamu i ići za svjetlom, ta sama MILOST ga zove. Evo sad je vrijeme, sad je čas da vjerujemo i ljubimo, zahvaljujemo i slijedimo milost koja će nas jednoga dana vratiti u Očev dom. Smrtno će se tijelo vratiti u prah i pepeo, a duša koja žeda za Bogom, Bogom živim, živjet će vječno s Njim.

Nije li sada jasno svima nama da kada napustivši tamu i izađemo iz grobova, koji nas sputavaju kao verige, možemo za ISUSOM. On nas vodi u život, à On je život. I kako reče sluga Božji Josip Stadler: „Tko Isusa nađe, dobro je blago našao, a tko Isusa izgubi, premnogo je izgubio i više nego sav svijet.“

Želim dodati: Molim Gospodina da mi dopusti slijepo ići putovima koji su Njegovi, ne hoteci razumjeti Njegovo vodstvo, à Njegovo sam dijete. Božje sam dijete i dopusti mi da zaboravim na svoje malo „Ja“, da meni mrtva samo Tebi živim ovdje i Tvojom milošću s Tobom u vječnosti.

Nada Šetka

PATNJE OVOGA SVIJETA VODE NAS K BOGU

(Mt 2, 13-18)

Na četvrti dan Božića Crkva se sjeća svojih prvih mučenika; to su nevinna dječica iz Betlehema. Je li ih bilo 30-ak, kako neki poznavatelji Svetoga pisma vele, ili ih je bilo više – nije toliko ni važno. Važno je znati da su oni koji su jako bliski Isusu često pozvani da na ovaj ili sličan način daruju svoj život za Njega.

Ta povlastica – da su mogli dati svoj život poradi Isusa - pripala je poslije nevine dječice i apostolima (osim sv. Ivana), zatim nekolicini prvih đakona, a potom milijunima kršćana kroz minulih dvadeset stoljeća.

Možda bismo mogli postaviti pitanje: Ali, zašto, kada su bila nevinna? Da, bila su nevinna, slično kao i oni milioni i milijuni mučenika Kristovih, koji nisu pogubljeni zbog svoje zloće, već samo zato što su jako ljubili Krista, čak više nego svoj život.

U životu i pogibelji nevine dječice iz Betlehema, a i brojnih drugih mučenika dolazi do izražaja ono što je naš sluga Božji, biskup Josip Stadler, jednom rekao: „Patnje i tegobe ovog svijeta, ako se smatraju kao odredbe Božje, nisu nikakvo zlo. One dolaze od Boga, vode nas Njemu i čine nas dionicima nebeskih dobara“. Kakva je velika milost i povlastica za one kršćane za koje je „odredba Božja“ predvidjela takav sjajan svršetak: to nipošto ne može biti „nikakvo zlo“, već uistinu „patnje... ovoga svijeta vode nas Bogu i čine nas dionicima nebeskih dobara“.

Ove godine, 25 rujna u Rimu je proglašena blaženom Chiara Luce Badano. Imala je samo 17 godina kada je osjetila jaku bol u ramenima, toliko jaku, da joj je teniski reket ispao iz ruke. Dijagnoza: rak kostiju. Galopirajući. Kada je od liječnika saznala za tu dijagnozu, otišla je doma, bacila se u krevet i poslije 25 minuta nutarnje bitke sa osmijehom u licu rekla: „Sada može!“. Izrekla je svoj „da“ ovoj Božjoj volji i više se nije okretala natrag. Još jednom je potvrdila svoje prihvaćanje riječima: „Ako to želiš ti, Isuse, želim i ja!“ Time počinje njezin uspon k svetosti. Prihvaća svaku bol iz ljubavi prema Isusu. Kada već nije mogla hodati, rekla je: „Kad bih morala izabrati između hodanja i odlaska u raj, bez oklijevanja bih odabrala raj. Samo me to zanima. No, pazim kako ću to reći, jer bi netko mogao pomisliti kako želim otići da više ne bih trpjela. Nije tako. Ja želim otići k Isusu.“

Odbila je i morfij, kada su bolovi postali jako intenzivni: „Oduzima mi bistrinu, a ja Isusu mogu darovati samo bol. Samo mi je to ostalo. Ako se gubim, kojeg smisla ima moj život?“

Za čitavo vrijeme svoje bolesti ostaje u kontaktu sa svojim prijateljicama, pogotovo s mladima iz pokreta fokolarini, kome je i sama pripadala.

Njezine posljednje riječi upućene mami, glase: „Ćao, budi sretna, jer sam uistinu sretna!“. U nedelju, 7. listopada 1990., Chiara Luce je otišla, s nepunih 18 godina...

Zatim je slijedio njezin posljednji dar: dopustila je presađivanje svojih rožnica! Zahvaljujući njoj, dvoje mladih opet vidi.

Ova sedamnaestogodišnjakinja je prihvatila „patnje i tegobe kao odluke Božje“ jer je jako ljubila Isusa i željela biti slična Njemu.

U svakoj patnji i tegobi ovoga svijeta - (primjerice u našoj: bolesti, nesreći, duhovnoj boli, samoći, kušnji, neimaštini, neslozi u kući, neostvarenih želji, tuzi za umrlima, duhovnoj suhoći... - koje iz dana u dan ulaze u naš život) pomolimo se ovako ili slično: Ljubim Te, Isuse, jer Ti si ova bol! Jer me ljubiš, Ti si uzeo na Sebe ove moje boli i Ti ih nosiš, jer Ti si Otkupitelj. Ljubim Te, Isuse, jer me toliko ljubiš! (Mi ne možemo ljubiti negativnosti, ali trebamo ljubiti Isusa koji umjesto nas i s nama prihvaća, uzima sve negativnosti, tj. sve naše boli, patnje, grijehe na sebe). Ono što ćemo poslije ovakve izjave ljubavi prema Otkupitelju, našem Isusu-patniku, osjetiti – tj. radost i duboko jedinstvo s Njim – siguran su znak da ju je On primio. Na taj se način opet vraća u nas mir i ljubav prema Isusu, a poslije pokušajmo riješiti poteškoće, koje se daju riješiti; koje pak ostanu, postat će i ostat će Njegov i naš „sladak jaram i lako breme“ (usp. Mt, 11, 30).

Mons. Gyuris László

SVIJET JE UGLEDAO BOŽJE LICE

(Mt 2, 1-12)

Slavlje Bogojavljenja povijesno je starije od Božića. Njegov izvorni naziv je *epifanija*, a znači *očitovanje Boga*. Hrvatski prijevod Bogojavljenje zahvaća u potpunosti smisao ovoga dana kada se, kroz poklon mudraca s Istoka, Isus očitovao kao sveopći Spasitelj. Ne donosi spasenje samo Židovima, već svim narodima, kako stoji u Predslovlju, da je Bog „danas otajstvo našega spasenja u Kristu objavio svim narodima na prosvjetljenje.“

Mnogima pozornost privlače likovi koji se pojavljuju u Mt 2, 1-12. I dobro je pitati tko su bili kraljevi, o kakvoj se zvijezdi radi, što znače darovi koje su donijeli, itd. Uostalom, Bogojavljenje se u našem narodu naziva blagdanom *Triju kraljeva*, što sugerira naše zanimanje za njih. Vrijedi uočiti i suprotnost, na koju Matej upozorava, između stranaca koji vjeruju u Mesiju i Židova koji se za Njega ne zanimaju. No, nemojmo dopustiti da nam promakne središnji prizor ovoga događaja. Svijet je ugledao Božje lice! Nebo se spustilo na Zemlju otvarajući nam obzorje neizmjerne ljubavi u djetetu Isusu. Ljepota Neba, ljepota ljubavi s božanskim epitetom, izrečena je u Zbornoj molitvi ovoga dana: „Mi smo te upoznali svjetlom vjere: privedi nas gledanju svoje nebeske ljepote.“

Nebeska ljepota nastanila se među nama. Bog je sišao u tijelo čovjeka da bi cijeli čovjek bio uzdignut i proslavljen. Bog je to koji se ne boji tjelesnosti, već otvara obzorja *novoga stvaranja*. Bog je stvorio svijet „ne da uveća, nego da očituje i priopći svoju slavu“, rekao je sv. Bonaventura. Nakon Kristova utjelovljenja shvaćamo da put te slave Bogu ide preko čovjeka koji je svojim životom najveća proslava Boga, što će potvrditi i sv. Irenej Lionski značajnom rečenicom: „Slava je Božja živi čovjek, a čovjekov je život gledanje Boga.“

Kako je prizor u kojem susrećemo mudrace s Istoka praćen svjetlom zvijezde, tako pojam *svjetla* učvršćuje doživljaj Bogojavljenja. Liturgijska molitva sugerira nam misao o *novom svjetlu*: „Molimo te, svemogući Bože, da, dok smo obasjani novim svjetlom tvoje utjelovljene Riječi, u našim djelima sjaji ono što nam po vjeri sja u srcu.“ A zaključni blagoslov na Bogojavljenje dodaje: „Vi ste pouzdano pošli za Kristom,

svjetlom u tami: neka Gospodin i vas učini svjetlom svojoj braći.“ Ako Božje lice gledamo kao utjelovljenu Ljubav, što ono i jeste u potpunosti, onda u prizoru Bogojavljenja zaista vidimo da je „ljubav dragulj, čija cijena nadilazi sve. Ljubav je samo nebo, jer kad nju imamo, onda cijelo Presveto Trojstvo silazi u naše srce.“ No, da bi se dogodio silazak Trojstva u naše srce, da bi se dogodila naša preobrazba iz tame u svjetlo, potrebno je biti u Božjoj prisutnosti. Potrebno je Boga tražiti. Kao pomoć u nas je upisano svjetlo, zvijezda vodilja. Ona je u našoj težnji za Bogom, kako je to Psalmist izrekao: „Žedna mi je duša Boga, Boga živoga: o kada ću doći i lice Božje gledati?“ (Ps 41, 3). Čovjek kao slika Božja od stvaranja u sebi ima čežnju za smirajem na dlanu svojega Stvoritelja. Onaj koji tu čežnju osluškuje i slijedi njezin trag, doći će do cilja, do mjesta gdje se pokazalo Božje lice. A to je novorođeni Isus Krist koji je već u prvim danima svojega života otvorio vrata škole u kojoj se uči i živi Ljubav koja zahvaća i preobražava ljudsko srce. Toj se Ljubavi klanjamo, dopuštajući joj da nas učini svojim odsjajem u svjetu! To će biti najbolje svjedočanstvo da nam se dogodilo Bogojavljenje, da je Nebo sišlo i u naša srca!

Tanja Popec

Uvod (s. M. Marina Piljić)4

I. BETLEHEMSKI PASTIR

Uzoriti Vinko kardinal PULJIĆ, nadbiskup i metropolita vrhbosanski
Pripravni budite!8

Vič. Jakov KAJINIĆ
Vjera i velika djela 10

Vič. Pavo JURIŠIĆ
Ići za Isusom 12

Vič. Andrija DJAKOVIĆ
Žao mi je naroda 14

S. M. Ljilja MARINČIĆ
Razlika između mudrosti i ludosti 16

S. M. Kristina ADŽAMIĆ
Bog i čovjek su se razumjeli 17

Vič. Ivan LENIĆ
Nose nadu i potiču čežnju za Gospodinovim dolaskom 19

II. KARIZMA SLUŽENJA DJETETU ISUSU

S. M. Ana Marija KESTEN
Domaćin našega Božićnoga slavlja24

S. M. Marinela ZEKO
Dovedi ih k Isusu25

S. M. Marina PERIĆ
Svjedočimo radost i ljubav27

S. M. Kristina ADŽAMIĆ <i>Djeca majke Marije</i>	28
S. M. Ružica IVIĆ <i>Velikani su ponizni</i>	30
S. M. Suzana MALEŠIĆ <i>Kad srce bude taknuto zrakama Božanske ljubavi</i>	32
S. M. Ana ULOŽNIK <i>Molitva i zahvalnost</i>	33
III. DUHOVNOST SLUŽENJA DJETETU ISUSU	
S. M. Anđelina PERIĆ <i>Čuti riječi i vidjeti djela</i>	38
S. M. Lucija BLAŽEVIĆ <i>Hoditi u istini</i>	39
S. M. Genoveva RAJIĆ <i>Od života ubiremo onoliko koliko u njega uložimo</i>	40
S. M. Admirata LUČIĆ <i>Tu sam radi tebe</i>	42
S. M. Manda PRŠLJA <i>Ugradimo život u Božji plan</i>	44
<i>Bog je u svojoj ljubavi poslao Sina svoga</i>	46
Jelena BILETIĆ, PMI <i>Predan u ruke Božje volje</i>	48

IV. PRONAĐIMO MARIJU, JOSIPA I NOVOROĐENČE

Sunčica ŽIGIĆ, PMI <i>A gle svetoga Josipa!</i>	52
Nedjeljka Andrić – Novinc <i>Potražimo zagubljene milosti</i>	53
Sandra KAPETANOVIĆ <i>Slijedimo Mariju</i>	55
S. M. Ljilja MARINČIĆ <i>Dobrota i svetost - dar i poziv</i>	56
Vič. Josip GALIĆ <i>Koga tražite?</i>	57
Suzana KATAVA, PMI <i>Svjetlo onima koji borave u tami</i>	59

**V. NAĐOSMO S MARIJOM I JOSIPOM DJETEŠĆE ISUSA
POLOŽENO U JASLICE**

S. M. Marina PILJIĆ <i>Dotakni Izvor Ljubavi</i>	64
Ivo JOZIĆ <i>Živjeti snove</i>	66
Nada ŠETKA <i>Sada je čas da vjerujemo i ljubimo</i>	70
Mons. Gyuris LÁSZLÓ <i>Patnje ovoga svijeta vode nas Bogu</i>	72
Tanja POPEC <i>Svijet je ugledao Božje lice</i>	74

Nakladnik

Provincija Bezgrješnog Začeca BDM
Družba sestara Služavke Maloga Isusa
Bjelave 54, BiH 71000 Sarajevo
E-mail: prov.up@bih.net.ba • www.ssmi.hr

Za nakladnika

s. M. Marina Piljić

Biblioteka

Betlehemske svjetlo, knjiga 2

Priredile

s. M. Kristina Adžamić
s. M. Ana Marija Kesten

Lektura

Srećko Paponja

Ilustracije

Ante Mamuša, akademski slikar

Tisak

multimediaPrint, Nova Bila

Naklada

1.000 primjeraka

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i univerzitetska biblioteka
Bosne i Hercegovine, Sarajevo

272-565.3

KOGA tražite? : razmišljanja za Došašće i Božić
/ priredile Kristina Adžamić, Ana Marija Kesten ;
[ilustracije Ante Mamuša]. - Sarajevo : Provincija
Bezgrješnog začeca BDM Družba sestara Služavke
Maloga Isusa, 2010. - 78 str. : ilustr. ; 21 cm. -
(Biblioteka Betlehemske svjetlo ; knj. 2)

ISBN 978-9958-874-04-8

I. Adžamić, Kristina 2. Kesten, Ana Marija
COBISS.BH-ID 18395398
